IPOLY-PARTJÁN

FINTA KATA

6. verseskötete

A borítón látható kép:
Balassagyarmat, Oroszlán a Palóc ligetben

TARTALOMJEGYZÉK

Ajánló
Elmúlik a nyár…
Elmúlt idők emlékei…
Fagyos téli hidegben…
Ima lelki békességért
Járom az utam
„Ha én gazdag lennék…”
Ha vezető lehetnék…
Költők dala
Marosvásárhelyen éltem én
M’ért bántanak?
M’ért fáj?
Otthonom
Sérült ember sorsa…
Színtelen világban
Szülőfalum, Kisbárkány
Gyuszi nyuszija
Kiscica
Macskáim
Március
1848. márciusa
1848. március 15.
Demokrácia
2010. május 16.
Hol van szabadság?
Húsvéti köszöntőt köszönő vers
Katalin napjára
Lányom születésnapján
Orsolya napjára
Árad az Ipoly
Nem vár az idő
Szilveszter éjjelén
Újévi köszöntő

Babona vagy szerencse?
Cicák és a lányok
Dallam
Dühöngök magamban
Felmének én a hiuba'…
Húsvéti locsolás
Húsvéti vígasság
Jót enni vagy pihenni?
Ünnepi koccintás
Bevallom
Féltő szeretet
Fényedtől élni
Magány
Nyomtalanul
Rád gondolok
Fúj a szél
Havas fán cinege
Szomorúfűzfa
Tavasz
Tél búcsúzó
Áldás adassék
Adjon a jó Isten
Fellázadtam!
Indulat
Játszom a betűkkel – A-val
Játszom a betűkkel - E-vel szerelem
Játszom a betűkkel – E-vel
Játszom a betűkkel: E-vel verselek Veled!
Kísértet
Ha én rigó lennék…
Szeretlek - Betűjáték
Vess, hogy arathass!
Villám
Mennydörög és villámlik
Záró gondolatok

Ajánló

Finta Katalin költő verseit olvasva egy nagy, szép költészet tárul elém, ami magába öleli az egész világot. Versei a kis egészek, melyek a nagy egésznek apró alkotó lámpásai, és végigolvasva szép gyűjteményét, egy nagy kiterebélyesedett fa alá állhatok, és szemezgethetem levélke-verseit, melyek szeretetreméltóan függnek a nagy fa ágain és szeretet üzenetet hordanak. Mély és magas világát régóta ismerem és szeretem. Ő adja ezt nekünk a földi élet elgondolkozó barátja, és híve amúgy mindennek, ami történhetik velünk e nem mindennapi életben.

Családi szeretete is különleges helyet foglal el szívében. Adja a fényt, hogy a sötétség oszoljon! Adja magát egy-egy vers, amit az olvasó talán folytathat is magában, hogy igen, ez velem is megtörténhet, de aztán rájövünk, hogy valami hiányozhat belőlünk, valami, ami a szépség koldusa: a tehetség. Mivel Finta Katalin tehetséges költő és szíve minden szeretetét adja hozzá emberségéhez. És jó költő. Általában nem hosszúak a versei, hanem tömöríti a mondandóját, mert hát a kis dolgokban van elrejtve a nagy Egész.

Ezért üdvözlöm kötetét a tehetséges költőnek és bíztatom, hogy abba ne hagyja, mert e szürke világban sorai vigasztalások és egy-egy verse ünneppé varázsolja hétköznapjainkat. Üzenetei mindenkinek szóló kis világító Szent János bogarak a mindenség hatalmas mellkasa alatt, amivel jelzi: a szeretet és a művészet köti össze a világrendszereket. A szépség és a magasztosság alkotja versei molekuláját és atomjai a tiszta jóság. Így épül fel e költő elemekből, hogy kristályrácsaiban is fennmaradjon a jövőnek, mert ezek a versek nagyon sokat ígérnek és vigasztalnak, hogy érdemes költőnek lenni, mert játszva taníthatunk és tanulva játszhatunk egy-egy rímképlete előtt.

A jól felépített versei és írásai egy nagyszerű költő alkotásai, melyek maradandók lesznek a magyarság és a világörökség részének. Magyarságtudata és versei arra késztetnek, hogy jó költőnek és kitűnő atmoszférát teremtő verseit pedig gyöngyszemeknek nevezzem, melyek most szép gyönggyé fűzve egy kötetben csillognak, hogy sokaknak vigaszt és örömet hozzanak. Így látom én Finta Katalin verseit, ilyen megközelítéssel és kissé elfogódott szeretettel, mint ítésze.

Csak így tovább kedves Katalin, hisz már ott a neved az eltörölhetetlen, de örök térképen a magyar irodalom színes palettáján. Kívánok nagyon sok szép, újabb verset!

Budapest, 2012. 11. 13.

Szeretettel:
Bornemisza Attila
Quasimodo-díjas költő, író,
elnök-főszerkesztő, Szent Lázár lovag-parancsnok

ELMÉLKEDÉS

Elmúlik a nyár…

(2012. augusztus 12.)

Augusztusban még forrón süt a nap,
iskolás gyerekek vígan strandolnak,
kirándulni járnak telt hátizsákkal,
virágos határban hangos daluk száll…

izzó napsütésben, forró levegőn
izzad a test, szomjaz minden élő,
hidegvizet áhít ember és állat,
hűs forrást keresnek a madarak;

közeleg az idő, elmúlik a nyár…
szünet után suli-kapuja kitár,
zöldellő erdő sokszínűre vált,
lábunk már lehullt falevélen jár,

zord őszi szél összeborzolja hajunk,
sietve begomboljuk a kabátunk
gyorstempóban sietünk hazafelé
jó melegre, cserépkályha mellé,

karosszékből nézni a téli tájat
– mit látunk? – már hópihék szállnak…
hóembert gyúr a gyerek-sereg,
Karácsonyra várva szívük megremeg.

Elmúlt idők emlékei…

(2013. február 5.)

Ha behunyom a szemem,
legkedvesebb emlékeim
jelennek meg előttem.

Fehér-babakocsiban ül,
az én kicsi szőke hajú
kedves kicsi gyermekem.

mosolyogva néz fel rám,
arca derült és vidám,
a szemében kis huncutság!

Kacagása messze hangzik,
szellő fújja dús haját
óh de jó volt, akkortájt!

Nem tudtuk, hogy mi vár ránk,
azt hittük, csak boldogság
de nem jött el a vidámság.

Mégis jó rá gondolni,
vissza ötven esztendőre,
mert itt vagyunk egykettőre,

élünk, bár nem vígadunk,
nehéz napokra virradtunk,
de a jó Isten gondol ránk!

Fagyos téli hidegben…

Szabad-vers
(2012. december 4.)

Korán van még,
mindenhol fagyos tél,
autóbuszban ülve kitekintve az ablakon
mit látok?
Az utcán mocskos hóbuckák,
fagyos utakon emberek
munkába sietve dideregnek.
Nagyváros – hideg,
a levegő csupa szmog –
s egy kapualjban hajléktalan fekszik
begöngyölve elnyűtt-koszos paplanba,
most ébredezik.
Milyen az élete egy koldusnak?
Kinek semmije egy nejlonzsákon kívül,
amiben magával hordja avítt paplanját,
egyetlen értékét, amiben alszik.
Nincs szobája, ahol melegszik,
se konyhája, ahol ételt eszik…
Ha netán magát rászánja
s felszáll a közeli buszra,
az emberek lassan mind
elhúzódnak mellőle…
Sokan csak fintorognak tőle,
hiszen nincs 'hol megmosakodna,
ezért fáradt teste bűzt áraszt,
s azt senki ki nem állja.
Ha kiszáll egy metróállomásnál,
lemegy a lépcsőn, egy helyen megáll,
az arra járóktól pénzt kunyerál,
hogy az adományukból éhen korgó
gyomrát kissé megnyugtassa.

Egy középkorú asszony őt meglátva,
benyúl a csomagjába,
egy marék frissen ropogó
pogácsát kiemelve, nyújtja neki,
s barátságosan szól hozzája:
Tessék, fogyassza egészséggel!
A koldus mohón nyúl utána,
s hálásan köszöni,
s azon nyomban megeszi.
Milyen az élete?
Ember hogy bírja ki a hideg téli fagyot,
éhséget, és megaláztatásokat?
Hogyan lehet eltűrni azt,
hogy szociális intézkedések helyett
ilyen nehéz válságos helyzetben
milliókat költenek luxus-palotákra,
későbbre elhalasztható egyéb alkotásra,
míg a gazdagoknak telik mindenre
s számolatlanul szórhatják pénzüket,
eszükbe sem jutna
– de másoknak se, akiknek kötelességük lenne –
a szégyentelen állapot megszüntetése…
Most is, aki hozzájut,
havonta milliókat keresve,
helyzeti előnyeit kihasználva gazdagodik,
tömi az amúgy is teli buxáját,
de az meg sem fordul fejében,
hogy fölöslegéből juttasson
a szegényeknek és segítsen
a szerencsétlen koldusokon.
Milyen embertelen,
szívtelen világ ez?

*

Ima lelki békességért

(2012. november 13.)

Lelkem háborog a bántalmakért,
szívem fáj védtelen fiamért,
mert gonosz némber vele úgy elbánt:
'mit kutyájával sem tenne igaz ember.
Kegyetlenségét hasonló módon megtorolnám,
kapja meg ugyanazt, amit tett
– ha van egyáltalán lelke –
fájjon neki is, tudja meg,
mit művelt egy magatehetetlen emberrel!

*

Óh, milyen jó lenne, ha bánatomban,
egekig érő segélykiáltásaim
helyett, leborulnék Előtted Istenem!
Szeretném érteni, miért kell más
gonoszságát eltűrnöm?
Megbocsátani tudom, jó lenne,
de nekem csak az jár eszembe:'
hogy aki ellennünk ilyen nagyot vétett,
azt a fájdalmat ő kapja duplán meg!
Mert fáj nagyon, amit tett, szenvedek,
hiszen gonoszsága nem csak nekem,
de gyermekem nyugalmát elvette!

*

Uram, kérlek, bocsáss meg,
tudom, vétetek ellened!
Bocsánatod nélkül nyugalmam nem lelem.
Kérlek, igazítsd el védtelen gyermekem sorsát
és fogd mindig a kezem,
mint tetted eddigi életemben,
adj erőt most is, hogy mit rám mértél,
türelemmel viselhessem.

Gondolkodom és imádkozom

(2011. augusztus 10.)

Ülök magamban, a csendet hallgatom,
jó nekem egyedül, mert gondolkodom.

Élni oly jó csendben, békességben,
ha szeretet kísér utamon engem,
de ha árnyékként kísér,
úgyis kell fogadnom.
Szeretet útját járom,
ezért élni – oly' jó!

Imádkozom minden reggel és este
ilyenkor érzem, nem vagyok egyedül,

mert Istennel beszélek,
csendes béke vesz körül,
imám magam mondom.
Ő meghallgat mindenkor
tudom figyeli életem
s szeret, ezt érzem.

Nem esem túlzásba; nem válhat – tudom –
minden valósággá, ha ábrándozom.

Magánytól te se félj,
gondolkozz csendben
vegyed magad körül
nemes gondolattal.
Ne félj, mert akkor
magányos nem leszel!

Megtaláltalak, már nem vagyok egyedül
álmodunk ketten, mindig itt vagy velem.

Veled álmodom
csendes békességben,
imádkozunk együtt
minden este s reggel,
Istennel beszélünk,
ki meghallgat minket.

Csend és béke vesz körül mindkettőnket
kettőnk imája már megnyitja az Eget.

Járom az utam

(2012. augusztus 19.)

Szegény hajléktalan…
járom az utam magányosan
sötét utcákon, némán
elhagyottan.

Elhagyottan
járom életutam, nem tudom,
de sok a gondom, ez a sorsom,
nincs, aki sajnáljon.

Nem szán engem
senki e födi világon, ki megértene,
szegény elhagyottat észrevenne...
ki szánna meg engem?

Várhatom-e tőle
sorsom jobbulását, hogy étkem
s fejem fölött meleg fedél legyen,
s valaki szeressen?

Aki szeressen
úgy, mint valaha jó anyám,
ki dajkált, kicsi koromban...
de jó volt nekem...

Jó volt nekem,
Istenem! – miért feledtél el engem,
mit tehetek azért, hogy sorsom
jobbra forduljon?

Jobb sorsom legyen,
úgy szeressenek most is
ahogyan drága anyám tette
valaha régen...

Valaha régen
gond nélkül éltem, most milyen
sors vár rám… utcára mehetek,
hideg-fagyos télben!

Fagyos télben,
rideg emberek közt kell élnem,
elmúlt fölöttem az idő, elmúlt
az ősz is, a meleg nyár...
csak zord-hideg tél vár ez után...

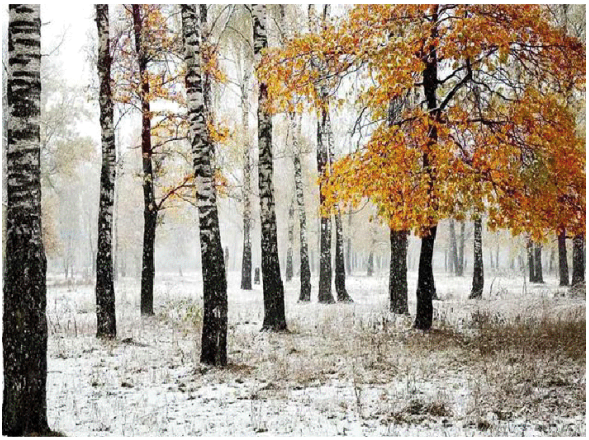

„Ha én gazdag lennék…”

Csak úgy, elgondolkodtam…
2012. szeptember 29.

Ha megtehetném,
nem garasoznék!
Szórnám a pénzem,
mindig tudnám miért…
jót cselekednék!
Szegény éhezőket
fölkeresném,
ellátnám étellel-itallal,
fázó testükre
ruhát terítenék,
sötét szobájukban
világosságot gyújtanék,
fűtetlen lakásba
melegséget vinnék.
Bánatos szívüket
megvigasztalnám,
szomorúságukban
vigaszt nyújtanék,
könnyeiket zsebkendőmmel
letörölném.
Ha minden család
asztalán étel lenne,
ha nem korgó gyomorral
feküdnének le,
másnap talán
mosolygó arccal
ébrednének,
ajándékokkal
kedveskednék nekik,
arcukra szívesen
mosolyt fakasztanék.

Ha vezető lehetnék…

Csak úgy, elgondolkodtam…
2012. szeptember 29.

Első dolgom lenne
munkát teremteni
minden ép-kezű
férfinak és nőnek,
fiatalnak aggnak,
és rokkantaknak,
hogy magukat-családjukat
abból eltarthassák.
Felszántatnám az ország
parlagfűvel benőtt határát,
helyette inkább megint
cukorrépát- és mást termelnék,
hogy ne kellene cukrot-,
se mást idegenből
drágán beszerezni.
Az elkótyavetyélt
tsz-eket nagycégeket
átszervezve,
elnyűtt nevüket lecserélve
újra indítanám,
hogy vidéken élők
ott munkálkodjanak,
ne szoruljanak csupán
egy kis kert terméséből élni,
s egy-két kecske teje mellett
szegénykoszton vegetálni.
Nem engedném át
az ország földalatti
kincsét idegen kézre,
mert a sok munka nélkül
tengődő ember mindazt
örömmel bányászná ki.

Nem bíznám politikusokra
országunk gazdaságát,
okos tudósok-szakértők
értik, hogy lehetne azt
újra éleszteni.
A sok elhagyott gyár
és korábbi munkahely
üresen tátongó épületét
sem kellene veszni hagyni,
hanem kihasználni!
Ha valaki minden
elhagyott értékbe
életet lehelne,
jobb élet várna az
itt élő emberekre.
Nem unatkoznának
ép-egészséges férfiak
és ifjak, mert
munkával tölthetnék
napjaikat.
Nem hagynám
elmenekülni innen
a haza itt tanult népét,
itthon kellene mindenkinek
a kenyerét megkeresnie!
Éberen vigyáznám
népem egészségét,
hogy legyen mindenkinek
feladatához életereje.

Nem hagynám, hogy
fiataljaink iskoláikat
befejezve csak ténferegjenek
s unalmukban szippózzák a mérget,
sokan bűnözés útjára térjenek…

Nem hagynám, hogy
gyermekek és mások éhezzenek,
meleg ruha híján
dideregjenek.
Ellátnám az ifjakat
minden kellékkel,
(hogy) az iskolába
nincstelenek is felzárkózzanak.
Minden rászorulónak
ajándékkal kedveskednék,
bánatos arcukra
mosolyt fakasztanék…
akkor, úgy… nyugodtabban élnénk.

*

Költők dala

(2012. július 3.)

Porból vétettünk, s hamuból alkották
földünkön élő vitéz őseinket,
mindannyian vagyunk esendőek,
meghalunk, ha üt az utolsó óránk…

Itt éltek elődeink a Kárpátok alatt,
végső állomáshoz köves út vezet
oda jutni nehéz mindenkinek.
Lelki értékünk mindenkor megmarad,

(ezért) dalunk a szeretetről zengjen;
lelkünk rezdüléseiről szóljon…
s mindenki titkainkra emlékezzen…

(hogy) büszkék legyenek ránk utódaink.
Alkossunk értéket, sok gyöngyszemet,
örökünkben leljenek örömet!

Marosvásárhelyen éltem én

(Ballada elrontott ifjúságomról.)
(2008. október 11.)

Kilencszáznegyvennégyben, diákként
az Emke-utca háromban éltem én,
tizenhét éves se voltam, jött a front,
s akkor egyszerre lettem felnőtt.

Szorongatott helyzetünkben Istenben
hiába bíztunk, mert nem segített,
ki tudná megmondani, miért,
inkább megbüntetett minket!

Repülőrajok zajongtak felettünk:
közeledett a front szörnyű zúgással
félve kellett óvóhelyre menekülnünk;
ahogy tehettük – életünket mentettük.

Idegenek törtek be hazánkba,
s amikor szeptember tizet írtunk:
véget ért szép gyermekkorom,
tizenhét évesen felnőtt lettem.

El kellett hagynom otthonom,
a Maros-folyót, az erdélyi tájat,
sírva búcsúztattam a várost.
Ismeretlen világba indultam

sűrű zord esőben, sáros cipőben,
kezemben minden vagyonommal
szálltam a vonatra, szirénák zenéje
sokáig kísértett hosszú utamon.

A szállásom lett marhavagon,
egy hónapig tartott utazásom,
immár vége vidám diákéveimnek
eltemettem a szép ifjúságom.

Ami utána jött, az sem álom,
azt hangoztatták: itt a BÉKE!
De inkább háború, nyomorúság,
és szégyen, amit át kellett élnem!

Sorsom sirámait nem folytatom,
folyton panaszkodni nem szokásom,
és mindazt leírni sem tudnám,
annyi minden történt azután.

Élnem kellett ismeretlen világba'.
Isten majd csak éltet és kárpótol!
Hosszú évek alatt azt reméltem,
és életemben a békességet elértem.

Sokat szidalmazott honatyáink
jóvoltából apadtak gondjaim;
utazom – ha bírok – ahová akarok,
és azt teszem, ami jólesik nekem:

Éjjel-nappal rovom a sorokat,
írok verseket-novellákat.
Annyi jó és rossz emlékem van,
valamennyit meg kell örökítenem.

Sok emlék vár kinyomtatásra:
novellák és verseskötetek,
gyermekmesék, kisregények,
befejezés előtt az Életregényem.

Nem adatik meg mindenkinek,
hogy megélje mindezeket,
ki hitte volna még negyvennégyben,
hogy túléli a sok keserűséget,

s megéri a KÉTEZREDIK évet!
Azt kívánom mindenkinek,
elképzelt vágyaikat éljék meg!
Kétezernyolcban hálatelt szívvel

mondok köszönetet a Teremtőnek,
és akik neki abban segédkeztek,
hogy nem nélkülözöm, s ami jót
tettek velem, s másoknak az életben,

azért őket áldja meg az Isten!
Ne törődjenek a hálátlanokkal,
akik folyton csak siránkoznak,
egyszerre minden – nem megy!

Érezzék, hogy akik háborúban,
majd utána sok évtized alatt
szenvedtek és nélkülöztek,
– most őket kárpótolják,
és velük bizton jót cselekedtek!

Marosvásárhely Kultúrpalota és városháza

M’ért bántanak?

(2012. október 6.)

Nem értem én, m’ért bántanak,
mindig engem bosszantanak!

Sosem voltam bosszúálló
lennék inkább jóakaró.

Nehéz járni oly utakon
sötétségben, kis csónakon

eltévedni könnyű nagyon,
visszajutni már csak vakon.

És én mégis körüljárom,
nem sajnálom fáradtságom.

Megélhetem azt az időt,
mikor jönnek a segítők.

Akkor együtt imádkozunk,
siratjuk a nehéz sorsunk.

A Jóisten meghallgatja,
nehéz létünk vigasztalja.

M’ért fáj?

(2010. október 30. – 2012. január)

Miért fáj a szív, ha
megbántják?

Miért fáj akkor, ha
elhagyják?

Miért fáj nagyon,
ha nem szeretik!

Miért fáj akkor, ha
lenézik?

Miért fáj olykor,
ha gyötrődik?

Miért fáj a szív, ha
egyedül van?

Miért fáj, ha más nem
érzi fájdalmát?

Miért fáj, ha mások
látják fájdalmát?

Nincs vigasza, mert
a szív magában sír,
mert szívünk egy érző szerv,
amit mindig óvnunk kell!

Otthonom

(2012. november 30.)

Kis házban lakom,
Az - az én otthonom -
ismerős itt minden,
kedves emberek
közel élnek hozzám
jó szívvel köszöntnek,
barátok vesznek körül
aminek szívem örül.

Meleg szobában
nagyon jó nekem,
kitekintve ablakon
lomhán csordogáló
Ipoly folyót látom.
Nézem a fűzfákat
Tátra vonulatát
ott az országhatár.

Túl a magas hegyen
'hol anyám született,
minden ráemlékeztet,
sokszor felélednek
bennem az emlékek
meleg családi otthon,
ahonnan elsodort
kegyetlen sorsom.

E város lett otthonom,
ahol most élek, itt
születtek gyermekeim,
jártak óvodába,
később az iskolába,
majd a fővárosba',
okosodtak, magamra
maradtam, azonban

mégsem unatkoztam.
Sietve múltak évek,
míg őket nevelgettem,
kissé megfáradtam.
Tündérkertet varázsoltam,
pihentem, kötögettem,
ez nem tarthatott sokáig,
születtek az unokák,

mentem hozzájuk,
amikor már lábon jártak
iskolai szünetekben,
mindig hozzám jöttek,
itt játszottak vidáman
szabadon futkároztak,
s kergetőztek a cicákkal,
lassan ők is felnőttek.

Egyedül maradtam,
de szeretek itt élni.
barátaim látogatnak,
kedvesek a szomszédok.
Nyáridőben alkonyatkor
naplementét csodálom,
ablakomból minden nap
más képeket látok.

Ablak alatt évek alatt
nagyra nőtt egy nyárfa,
ágain madárfészek,
benne él egy gerlepár.
Nekik ott az otthonuk,
ülnek tojásokon,
turbékolnak hajnalban,
csak nekem dalolnak.

Elmerengek életemen,
emlékeim körülvesznek,
otthonomat szeretem
'hol nyugodtan hajtom
le esténként a fejem,
családomnak s másoknak
boldogságot kívánok,
éjjel szép álmokat látok.

Élem barátságban éltem,
az adott nékem
nyugalmat, ha tudtam,
örömet nyújtottam.
Szerettem hazámat,
hozzá hű maradtam,
itt kell nekünk élnünk,
ha eljő az idő, a végső
búcsút itt mondják nékünk.

Sérült ember sorsa…

Elgondolkodom sorsokon
(2012. június 26.)

Sérült-rokkant ül magában,
sötét, bezárt, szűk szobában.
Vajon miért büntetik?
– amiről ő nem tehet!

Éheztetik, fáj a gyomra,
meddig tartják ott, ki tudja?
Szabadságát ki hozza?
Zártságát titokba' tartva

rideg szobába bezárták,
'hol nagyon érzi árvaságát.
Gyomra korog, szeme könnyes,
nem evett, most nagyon éhes.

Jóemberek társasága
kellene vigyázzon rája…
Megbüntetik szívtelenül,
amíg szobájában bent ül.

Ki tehetne az ellen,

(hogy) született betegen?
Ki gondoskodik most róla,
mint kiskorában anyuka!

Édesanyja sem vigyázza,
nincs ereje gondozásra.
Otthon könnyei hullanak
fájdalmai el nem múlnak.

De eljő az a pillanat,
fia innen szabadulhat.
a Jóisten majd rátekint
úgy vigyázna rá megint,

mint kisgyermekkorában,
mamája meleg szobájában.'
Gondozóit Isten ostora
rút vétkeikért megtorolja,

szenvedésért elégtétel jár!
Zárkában azok ülnek már,
akik vele rosszat tettek.
Bűnbánatra lesz idejük,
tetteikért megbűnhődnek,
hogy el ne feledjék sosem:
a Jóisten nem bottal ver!

Sérült fiatal képei

Színtelen világban

(2011. március 4.)

Kelj fel most, kérlek, és ne legyél rest,
töltsd meg az életed, hozz változást,
hozzál jobbulást és reménységet!

Hallgat a lélek és üres a szív,
üres a világ, minden, de minden
más, nem olyan, mint volt valaha rég'.

Csendesek és szürkék a nappalok,
kint még itt-ott fagyok, s derűsebb lesz
az ég is, ha kizöldül a láthatár...

Nézz fel az égre, a napsütést várd,
tudd, hogy borúra eljön a derű,
ha a színtelen ködfátyol felszáll.

Amint szürkés homály után derül
világosság, öröm köszönt ránk,
s a bolyongó lélek haza talál.

Jöjjön végre színtelen köd és szürke
homály után az áldott napsugár,
virágillattól mámoros tavaszi táj!

Szülőfalum, Kisbárkány

Elbeszélő költemény
(2005. szeptember 9.)

Ott születtem valaha régen
múlt század negyedének végén.
Kétszer is volt e táj otthonom
amit kényszerből kellett elhagynom.
A lelkem sokszor visszavágyik,
ha előttem a táj megjelenik.
Cserhát-Mátra nyúlványai közt
egy kisfalucska húzódik meg.

Amikor megállok az Ebhát-tetőn
kedves táj terül el szemem előtt.
A falut három oldal felől
dombos erdő öleli körül.
Amikor én ott megszülettem
apró házak álltak lenn a völgyben,
– takaros nagy udvarok közt –
csupán negyvennégy, nem több.

Legtöbbnek fele vályogból épült
apró ablakokkal, födve zsupptetővel,
a háztetőn rozzant kéményekkel.
Falu közepén állt a harangláb,
kis harangját, amikor meghúzták
(minden délben és este)
a falu istenhívő népének
imára kulcsolódott keze,

és szállt az ima fel az Égbe…
Megkondult akkor is a harang,
ha valakinek elszállt a lelke,
– nem kellett egyedül elmennie –
hangja őt útjára elkísérte.

Tűzvész, vihar közeledtén ismét
megkondítják a falu kisharangját,
akkor a község apraja-nagyja

egyszerre megy segíteni bajba'.
Imádkoznak az Egek Urához,
hogy minden rossztól-bajtól
mentse meg a határt, a termést,
és kicsi falujuk hívő népét.
Lejtőn tarkálló keskeny-parcellákat
kérges paraszti kezek munkálják.
Földeken, mezőkön, s réteken

meglátszik szorgalmas munkájuk.
A lejtőn kis patak csörgedez,
kétoldalt ráhajló fűzfák között.
A kis patak innen egész közel
a hegy alatt, Gyertyánkútból ered.
Ott, ahol még gyermekkoromban
játékosan töltöttük időnket,
patakpartján kenderáztató tavak,

bennük békák vígan kuruttyoltak.
Fiútestvéreim kétágú botra
siklót akasztottak, s engem
ezzel, gyakran megszalasztottak.
Féltem a hüllőktől és rettegtem,
– siklótól-békától iszonyodtam –
előlük menekülve, hazafutottam.
(Jóval később, nagydiákkoromban

futóversenyen ezért érmet kaptam.)
Iskola mellett tanító lakásban
ott születtem és nevelkedtem,
a három fiútestvéremmel

együtt, gondtalan boldogságban.
Gyermekkorom szép emlékei
ma is életem legfőbb kincsei.
Majd kinőttük kicsi iskolánkat,

el kellett hagynunk e kedves tájat.
Városba mentem továbbtanulásra
bentlakásos leányiskolába.
Haza már csak szünidőbe jártam,
de onnan mindig hazavágytam.
Később apámat áthelyezték
Erdély szép nagyvárosába,
– utána ott, már testvéreimmel

továbbtanultunk középiskolába'.
Négy évet töltöttünk Erdélyben,
jó volt ott élni – rokonok körében.
Aztán közeledett a határhoz
a front nagy zúgása és fénye,
szomorúan búcsút vettünk tőle,
otthagyva házunk, mindenünk',
az utolsó vonat-szerelvényen

futva kellett menekülnünk.
Hová menjünk bús helyzetünkben,
számunkra hol van más lakhely?
Bárhol keresem, máshol nem lelem
a világon, mint szülőföldemen.
Sorsunk elől nem menekülhettünk,
vagonlakókként kellett elmennünk
egy hónapig, ezer kilométert

a front elől, – de mégis utolért.
Ismét ott álltam az Ebhát-tetőn,
megláttam a határban tündöklő
sok kicsi kenderáztató-tavát,

csörgedező-kanyargós patakját.
Láttam a lejtő két oldalán
gondos kezekkel művelt földjeit,
apró, zsuppal fedett házait,

hallgattam a falu kis harangját.
Szemem könnyeimmel megtelt,
mert éreztem: ismét hazajöttem.
Négy év múltán barátok vettek körbe,
megértésre találtunk körükbe'.
Itt szenvedtük át a világháború
minden keservét és kínját,
rettegve vártuk szeretteink

frontról-háborúból hazajöttét.
Isten meghallgatta kérésem, imám:
borzalmakat mindnyájan átéltük;
frontról-háborúból testvéreim,
s apám lassan hazatértek,
élve öleltük át szeretteinket.
Legidősebb bátyám fogságba esett,
ette oroszok keserű kenyerét,

– három év után ő is hazatért.
A fegyverek végre elnémultak,
Erdélytől, kedves rokonoktól
ismét határ választott el minket,
oda már – vissza nem térhettünk.
Vagyonunk, a kedves otthonunk
határon túl örökre ottmaradt.
Ha eszembe jutnak e fájó emlékek,

könnyeim mindig sűrűn hullanak.
Megint elhagytuk a szülőföldet,
újra más városokban kellett
munkát, kenyeret keresnünk,

kezdeni lerombolt hazába' új életet.
Bármilyen nehezen vészeltük át
a háború minden kínját-átkát,
árnya kísért egész éltemen át.

Szülőfalum akkor sem feledtem.
Évekkel később, felnőtt fiammal
(látogatóba) újra visszatértem;
végigsétáltunk a falu kis utcáin,
mi változott, neki magyaráztam.
A patakon túl nyílt egy új utca,
ahol épültek – emeletes házak,
a régieknél sokkal szebbek,

nekem azonban nem kedvesebbek.
Fenn a dombtetőn, a temetőnél
egy kicsiny templomot emeltek;
bezárva találtuk, ezért csak
előtte mondtuk el imánkat.
Szülőházam már nem találtam,
helyén meghatottan csak álltam…
ott állt régen az iskola, mellette

tanító-lakás, ahol születtem.
Ott éltem boldog gyermekkorom,
azt lebontották, nincs már sehol,
még az utcát is elsöpörte
az idő könyörtelen szele…
az utca sincs már, ott a faluvége.
Búsan sétáltunk ismerőst keresve,
idős nőt láttam – ruhája fekete –

a zöld gyepen kecskét legeltetve.
Érdeklődtem ismerősök után,
majd később csodálkozva láttam:

ő volt valaha gyermekkoromban
kedves szomszédom-játszópajtásom
Lucza Erzsi.
Ő lakott mellettünk egy nagy házban:
a szép szőke-hajú falusi lány,
akiről azóta már írásaimban

gyakran megemlékeztem.
Valamikor együtt játszottunk
jártuk a mezőt és babáztunk,
messzire, a szomszéd faluba,
együtt jártam vele a templomba.
Rozi néni: kedves nagymamája
érdekes falusi meséket mondott,
pattogó tűz-lángjai mellett

hosszan hallgattuk ővele együtt.
Oly sok év elmúltán mind a ketten
hosszan néztük egymást önfeledten.
Aztán továbbsétáltunk a faluban
más ismerősöket nem találtam.
Lelki szemeim előtt sokszor
most is a régi kis falut látom:
ahol a házunk ablakán kinéztem,

csodálatos látványban volt részem:
ahonnan ábrándozva néztem
a kék eget, futó bárányfelhőket,
a távolban hosszan elnyúló,
egymás mögé bújó hegyeket,
és borús égen sötét fellegeket.
Házunkkal szemben egymás mögött,
hol' a Mátra nyúlványai tornyosulnak,

kék-zöld árnyalatokban pompáznak,
mindig odaszáll a gondolatom…
oda, hol' megláttam a napvilágot,
ahol kiskoromban oly boldogan éltem,
abba' a házba', ahol megszülettem,
s ahová most is, mindig visszavágyom…

Kilátás a hegyekre - az iskola-udvarról

GYEREKEKNEK

Gyuszi nyuszija
(2013. február)

Szőrbundája
szürke-tarka
alig-farka
meg négy lába
hosszú füle
lóg a kicsi
nyuszinak.

Mindjárt itt lesz
kis Gyuszi!
Talál neked
rejteket,
egy jó helyet,
ahol játszhatsz,
s pihenhetsz.

Nyuszi a napi cukiból

Kiscica

(2008. június 10.)

Csendesen
nyújtózva alszik a kiscica.
Hosszasan pihenve nyújtóztatja
lábát, meggörbíti hátát,
nagyot ásít,

majd kinyitja
a szemét, nyalogatja szőrét,
mancsával mosakszik, hegyezi a körmét.
Ha fényesre nyalva tiszta
a kiscica, sétál a szobába'.

Simogatja gazdája,
hálából dorombol, ugrándozik,
játszik. Tejecske a tálban, cica
eledele, nyelvével lefetyel,
pocakja megtelt.

Ilyen a kiscica
élete, amíg felnő. Aztán lesben
áll egérlyuk előtt, majd megfogja
az egeret. Büszkén viszi haza,
játszadozik vele,

cicamama megdicséri.
Ilyen az állatok élete.
Az egér a macskának játék.
Ám a kisegérnek nem játék,
inkább tragédia, és szomorújáték.

*

Macskáim

(2008. december 3.)

Kormi, Maca, Gigi

(Igaz történet több felvonásban.)
Elbeszélő költemény szabad versformában.

Kormi

A cicát szomszédunk kisfia ajándékba' kapta.
Náluk lakott Kormi, addig sokszor ült az ablakba'.
Amikor gazdái elutaztak a nagymamához,
őkelme kiszökött, egyszerre hontalan lett.
Minden ajtó előtt nyávogott,
de sajna', a lakók nem engedték be,
pedig tudták, honnan jött.
Vacsorája nem volt, megéhezett,
hangos nyávogással végre hozzánk érkezett,
ajtónkat kaparászta kétségbeesve.
Megsajnáltam: beengedtem,
etettem-itattam,
aztán megnyugodva, elaludt a fotelben.
Én meg becsengettem a lakásukba,
– de minden hiába –
gazdái három napig nem jöttek haza.

Így történt, hogy Kormi vendégünk lett,
amíg a családja megérkezett.
Korábban őt csak az ablakukban láttam,
de most már két otthona van,
mivel hol nálunk, hol otthon lakik.
Folyton mosakodik Kormi, a szép cica,
fekete szőrzetét fényesre nyalogatja.
Nyakkendője, két csizmája,
két kesztyűje mindig hófehér és tiszta.

Évek múlva gazdái elköltöztek,
de ő az új lakásból hozzám mindig visszaszökött.
Nőtt, növekedett, nyolc kilós kandúrrá fejlődött,
nemsokára az Óvárosban a macskák királya lett!
Vitéz tetteiről hírek keringtek:
harcolt macskákkal, kutyákkal,
míg egyszer csúfosan ráfázott;
egyszer két kutyával viaskodva
– igaz, jól összekarmolta őket –,
de a farkincáját lógatva,
elgyötörten tért haza.
Az állatorvos megoperálta,
de a farkát úgy átharapták,
csak felét tudta megmenteni már.

Maca költözése

Szürke-cirmos cica lenn az udvarban,
a ház nagykéménye mögött lakott,
gyönyörű kicsi cirmos-cicáival.
Etettük őt és kiscicáit,
hálából hozzánk dörgölődzött.
Fel a lépcsőkön járt látogatóba hozzánk,
megette a Kormi ételét
előbb az ajtó előtt,
később úgy tett, mint otthonába',
nemsokára bejött a lakásba,
megfigyelte: Kormi a „cicalyukon"
hogyan ugrál be a konyhába.

Pestre látogatóba mentem,
Dani és Emese unokáim játszottak mellettem,
amikor otthonról telefonáltak nekem.
Vendég érkezett – hallom –
igaz, nem ajtón, hanem
Kormi után, a cicabejárón.

Vacsora után besétált a szobába,
– beült egyenesen az ölükbe.
Ezután olyan jól érezte magát, eldöntötte:
már el se megy a jövőben,
nem él tovább a nagykémény mögött.
Hazaérve örömmel üdvözöltem a vendéget,
Macának neveztem el,
– és nem bántam meg,
hogy ezek után már a miénk lesz.
Kormi féltékenyen nézte, amiért
elfoglalták az ő felségterületét.
Felborzolva szőrét járkál a szobában,
fenekét felém fordítva,
haragosan leül előttem jó távolságban.
Minő csúfság – gondolja magában –,
hogy holmi kóbor macskák
betörnek mások helyére,
s esznek-isznak,
aztán beülnek a gazdi ölébe.
Lassan csitulnak az ellentétek.
Mi mást tehetne szegény Kormi egyebet?,
hiszen helyette mások döntöttek!

Maca nemsokára
– e nyáron már másodjára –
néz anyai örömök elé,
elgondolkodva járkál,
sehol nem leli a helyét,
utódainak keres meleg fészket.
Majd lassan, öt cicája született,
a cirmos aprójószágok közül
négynek új gazdi kellett,
egy neki, örökösnek megmaradt.

Gigi

Kiscicáját átölelve a fotelben szoptatja-tisztítja,
tanítgatja minden cicatudományra.
(Kormi cica őket csodálja,
Maca meg kölykét félti tőle aggódva.)

Egyszer hallom az íróasztal alatt
hangosan morogni,
mivel kisurrant, és szájában
egy kisegérrel tért vissza.
Bemutatta a kiscicának,
hogy kell vele játszani,
cicakézzel az egeret
jobbra-balra terelni,
és közben rajtunk a hatást figyelni.
Kis Gigi – úgy neveztük el – azt sem tudta,
a falakon túl milyen világ van.
Aztán egyszer óvatosan
az udvarba kiszökött.
Lassan körbejárkált,
csodálkozva nézte a virágokat, nagy fákat,
és a szélben hajladozó fű közt a bogárkákat.
Úgy figyelt mindenre,
mint eltévedt vándor az erdőbe'.

Kormi és a többiek

Már nincs egyedül Kormi, őkelmén
kívül Maca és kis Gigi is itt él.
Közülük a nagyfőnök természetesen Kormi.
Korareggel szoktak reggelizni,
ez az idő génjeikből eredő.
Amikor végre a család felébred,
már éhesen várják reggelijüket.
Ha a lusta emberek időben nem ébrednek,
Kormi dolga, hogy fölkeltse őket.

Megáll gazdasszonya ágyánál,
előbb csak merőn nézi:
– gondolja – nem ébred, vajon miért?
Ha erre nem figyel, melléje áll,
fehér mancsával hozzáér finoman,
ha erre sem kel föl, ébreszti körömmel.
Amint próbálkozása sikerrel jár,
elindul vissza a konyhába,
– mivel látja, már követi őt gazdája –
akinek dolga a macskák tálkáit telerakni.
A cicák csendben várakoznak,
– nem nyávognak.
Gigi meg sietve falatozik,
– s ha nem figyelnék –
biztosan félretolná az evésben elmerült
két idősebbet.
De a gazdi figyelmezteti:
Gigi, várj sorodra!
Ő szót fogad, igaz, nem örömmel,
leül gyorsan, azt figyeli,
a másik két tálban marad-e neki valami,
mivel azokat neki tisztára kell nyalni.
Aztán mindhárman nyalogatják szájukat,
majd ha jóllaktak, a meleg szobába sétálnak,
és a kényelmes helyükön jót szundikálnak.

A macskák késő délután ébrednek,
és az előszobában gyülekeznek.
Kormi, a nagyfőnök megy elöl,
vacsora ügyében intézkedni neki kell.
Élen halad, a többit hátrahagyva
csendben leül, tisztes távolban,
a szobában kötögető gazdasszonya elé,
és azt várja: vajon mikor tálalja már
a macskák vacsoráját?

Korminak lassan elfogy a türelme:
mintha gazdasszonya nem törődne vele.
Társaira hátranézve, megáll gazdája előtt,
– aki erre sem akar mozdulni, egyre köt.
Most már elég a várakozásból,
itt a vacsoraidő – gondolja ő –
és közelebb jő, majd finoman
megtapogatja gazdasszonya lábát.
De ha erre sem mozdul, hát akkor,
– ki a karmokkal! Akkor majd elindul!
Kormi mégis vár, leül.
Gazdasszonya – még mindig ülve
– magában nevet, arra csak gondol:
eleget vártatok, mindjárt megyek!
Mintha hallották volna a hangját,
felállnak a macskák,
és Kormi vezetésével a gazdasszony
lábainál téblábolva, elindulnak a konyhába.
Ugyanis ők szó- és mozdulat nélkül is értik,
mindjárt megkapják az estebédjük'.
Csendben a tálkákat körülülik,
gazdájuk mozdulatait éberen figyelik!

Mindhárman hozzánk nőttek,
gyakran egymással játszanak, kergetőznek.
Azért nem is egyszer, előfordult már
– ha valami nem tetszett Macának –,
evés közben a két kandúrnak
hirtelen egy-egy pofont lekevert.
– Hogy mindez miért történt? –
Azt csak ő tudja!
Talán azért, mert valakinek
a fiúk között rendet kell teremteni!

*

Történt egy délután, hogy
a folyosón nagy botrány tört ki.
Egy házbéli kutya megkergette Kormit,
ő menekült volna előle,
de beszorult a folyosó végére,
a betonban nem tudott kapaszkodni,
leesett a mélybe, a kemény aszfaltra.
Törött lábával vánszorogva,
aléltan menekült az Óvárosba.
Eltűnt szegény cica, kerestük – hiába,
már arra gondoltuk, soha többé nem látjuk.

Mégis – **három hónap múlva** egy késő este
zengték unokáim hangosan-lelkendezve:
– itt van a Kormi! Megjött Kormi! –
És valóban, a folyosón koszosan-éhesen,
utolsó erejét felhasználva,
tántorogva érkezett haza.
A szomszédság összesereglett,
érkezésének mindnyájan örvendtek.
Sietve étellel kínáltuk,
a falatoknak ő mohón nekilátott,
macskatársai melléje ülve figyelték…
Megtisztogattam bepiszkolt bundáját,
ő jóllakottan lassan elindult,
minden ismerős tárgyat megszimatolva,
járkált körben álmodozva,
kedves régi otthonába'.

Lassan gyógyult, megerősödött,
kopott szőrzete ismét fényes lett,
de eltört lábával nem békült meg,
amelyik örökre merev lett.
Mosakodás közben nyalogatta,
majd haragosan figyelte,
mérgében megharapta.

Ezután már nem maradt annyi ereje
– mint ifjú korába' – felugrálni a korlátra,
onnan ellátogatni a szomszéd lakásba,
– a régi otthonába. Igaz, felgyógyult,
de ereje már elveszett örökre.
Mégis – nagy örömünkre – társunk maradt,
néhány évig még velünk élhetett,
kedvességével nekünk sok örömet szerzett.
Ha otthonról elmegyek, engem
Kormi mindig elkísér, majd vár a kapuban,
azt figyelve, mikor érkezem haza,
aztán mély MAÚ-val köszönt engem.
Beugrik mellém az autóba, velem jön,
s mint hűséges társ, úgy kísér a garázsba.
Ha állatorvoshoz oltásra megyünk,
egyedül ő nem fél, a kocsiban körbesétál,
az ablakból kíváncsian a tájat szemléli,
míg Maca-cica remeg az ölemben.

Gigi

A kiscica közben felcseperedett,
s mint korábban Kormi, nyolckilós
nagy kandúrrá fejlődött.
Így történt, hogy kis Gigiből
Nemsokára nagy hős lett!
Majd amikor Kormi egyre gyöngült,
az Óváros királyságát átadta neki!
Maca, a macskaasszony pedig
Kormitól átvette a házfőnökséget!

Gigi már felnőtt, nagycica,
az Óváros-téren sok a dolga,
mivel a cicalányokat ő látogatja.
Ezért februártól októberig alig jár haza,
annyira elfoglalt, olykor napokig,
akár egy hétig elmaradozik,
ilyenkor lefogy, alig lehet ráismerni.

Aztán kifáradva, éhesen-csapzottan,
gyakran korahajnalban érkezik haza.
Gyorsan befalja ételét, addig gazdasszonya
a bogáncstól-kullancstól megszabadítja.
Őfelségének ez nem tetszik,
ezért haragosan morgolódik.
Utána sietve távozik, akár egy irodista,
kinek az ideje percekre van kiszámítva.
A „macskalyukat" gyorsan megcélozza,
majd azon kibújva, sietve indul a dolgára.

Egyszer azonban mint elődje, késő éjszaka
súlyos sérüléssel tért haza.
Sántítva jött a szobába, s nyávogva mutatta,
hogy első lába be van dagadva.
Reggel az orvos nekem magyarázta,
hogy csapdába kerülhetett szegény pára,
majd kínjában, a drótot valósággal elrágta,
hogy kiszabaduljon a lába.
A huzal karimája maradt csak rajta,
ami a mancsát elszorította.
Az állatorvos altatta, úgy operálta.

Gigi csak télen marad nyugton otthonában,
ilyenkor párnákon pihen a meleg szobában.
Hátán fekve, nyújtózik nagyokat,
élvezve a téli pihenő-napokat.
Amikor a napok hosszabbodnak,
Gigi megint elindul vándorútjára…
Egy hideg estén úgy búcsúztam tőle:
ha nagyon sietsz, menj, de aztán
reggelire gyere haza!
Nem sejthettük előre,
hogy többé nem látjuk őt soha.
Örökre kellett elbúcsúzni tőle,
– azt sem tudjuk, vele mi történt? –

Talán egy autó is elüthette,
vagy egy gonosz ember megölte…
Sokáig vártuk, hátha mégis visszajő,
mint Kormi, de Gigi ezután
soha többé nem jött elő…
Maca cica, az anya, kölykét úgy siratta:
sétált föl-alá folyosón és a szobákban,
bennünket meghatva,
kereste Gigit mindenütt,
fejét körbeforgatva, siránkozva.

Kormi és Maca

A két öreg cica magára maradt,
csendesen élték életüket, sokat pihenve,
néha a lakásban egymást játékosan kergetve.
De az idő őket is kikezdte,
többször járnunk kellett állatorvoshoz.
Ahogy teltek a napok,
Kormi teste úgy fogyatkozott.
Elment az étvágya, alig evett,
csendesen magában szenvedett.
Utolsó reggelen erejét összeszedve,
még odabújt mellém, alig hallhatón pihegve,
mintha dorombolt volna nekem…
Őt simogatva – éreztem,
már a szíve alig ver.
Mégis, a cicák éveit számolva,
matuzsálemi kort élt meg,
összesen élt huszonegy évet!
Aztán egyszerre – elhagyta ereje,
kétezerháromban nagypénteken
itthagyott bennünket örökre.
Hárman körülötte álltunk,
részvéttel simogattuk,
de már mindez mit sem ért,
fáradtan pihegett, lehajtotta fejét,

elhomályosult szemét behunyta örökre,
ereje csendesen kiszállt belőle.
Oda temettük, ahonnan
az ablakból látjuk, ahol pihen örökre.
Nagyon hiányzik mindnyájunknak,
fáj, hogy többé már nem lehet velünk.

Maca özvegysége

Macska asszony egyedül maradva,
árván él velünk, nincsen nyugodalma,
sétál a lakásban, társait keresi-kutatja.
Nagy az ő bánata, mivel ezután már
reggeli és vacsora ügyében
intézkedni neki kell.
Lábamhoz dörgölődzve,
halkan nyávogva magányát siratja.
Ha indulok a konyha felé,
hangos nyávogással várja ételét,
nem úgy, mint régen, amikor
tányérjukat még hárman körbeülték,
s úgy várakoztak teljes csendbe' ételükre.
Hiányozik a cicatársaság neki,
amikor ki voltak osztva a szerepek:
a reggelit-vacsorát Kormi intézte,
nekik csak várakozva figyelni kellett.
Most már minden teher az ő vállán nyugszik.
Írás közben most is lábával tapogat,
úgy jelezve nekem,
hogy megérkezett, és éhes!
Ragaszkodó, barátságos társam,
háláját nekem kimutatja a lakásban;
azt is, hogy boldog, amiért
őt valamikor befogadtam.
Kedves-okos cica, még a gondolatomat is érti.
Most is játékos, pedig már nem fiatal,
és este-reggel jelzi, hogy játszani akar:

bukfencezve járja körbe a szobákat,
felgyűri a szőnyeget, alábújik, és
ha jól érzi magát, velem „beszélget”,
néha „macska nyelven” válaszol: „me e e…”
gyakran hosszú ideig társalgunk imigyen.
Szemem keresve néz rám értelmes képpel,
eddig ilyet macskáknál sosem tapasztaltam.
Egyedül ő a cicatársadalomban,
„Aki” időnként nézi a tévét,
szemben leülve a készülékkel!

Macuka balesete

Kellemes nyári estén
Emese unokám a cicát kezében tartva
rémülten nyitott be hozzám, a szobába.
– Mi történt? – szaladok eléjük.
A cicát letettük földre, csak kúszik a padlón,
szegény, alig vánszorog… lábait fájlalja,
szünet nélkül nyávogva.
Óvatosan leteszem az ágyra,
fájdalomcsillapítót török apróra,
becsomagolom májpástétomba,
megetetem vele őt simogatva,
nemsokára kissé enyhül a fájdalma.
Szegény Macuka, néha fordulna,
de akkor feljajdul fájdalmába’.
Másnap állatorvost hívnék,
de valahányan vidéki értekezletre távoztak.
Állatorvosunk mobiljára SOS-jelzést küldök,
aki valamikor déltáján megérkezett, s
a cicát megvizsgálta, de nem tud segíteni rajta,
mivel szerinte röntgen kellene,
azonban cicaröntgen nincs a közelben.

Felhívom telefonon Katica lányom,
aki kérésemre bejelent a cicával,
egyik budapesti állatklinikán.

Másnap – Emsi unokámmal
és Macával – a buszra fölszállunk.
Egész úton szenved szegény állat,
az utasok pedig bennünket bámulnak.
Maca cica végig siránkozik a Metrón is,
magában talán arra gondolhat:
Miért hagytuk el az ismerős otthont?
Azt hiszi, hogy már örökké utazni fogunk?
Metró után megint nagyvárosi zajban
ismét továbbutazunk a helyi buszokkal…

Végre megérkezünk a cica számára
egy ismeretlen lakásba,
ahol Macát egy fekete Puma,
meg egy másik hatalmas szürke kandúr
(lányomék Krampusz-cicája és Marci)
igazán nem nagy vendégszeretettel,
hanem felpúpozott háttal, morogva fogadja…
Még jó, hogy elhúzódtak, s nem támadtak,
csupán dühösen méregették egymást.
A nappali szobában Maca talált menedéket,
elfoglalt a sarokban egy csendes helyet,
ahonnan rettegve figyelte a terepet.
Krampusz mindenkiben ellenséget látott,
haragosan kerülgetett mindnyájunkat,
akivel találkozott, arra dühösen fújt és morgott.
Borzasztóan haragudott, hogyan került
egy idegen macska az ő birodalmába?

Csendes éjszaka után reggel a társaság
busszal igyekezett az állatklinikára.
A helyiségben másik két cica és sok
kutyus vár sorára, egyikük sántít,
másiknak gallér a nyakába'.
Amikor belépünk, kutyusok hegyezik a fülüket,
de nem ugatnak, s nem támadnak,
csak illedelmesen s cicát figyelik.

Hamar bejutva, egy „cica-nővér” és
fiatal állatorvos betegét megvizsgálta:
letette a földre, úgy figyelte
hogyan kúszik járkálás helyett a cica,
majd az asztalra visszahelyezte.
Aztán megfogták ketten,
és fájdalommentesen tették harcképtelenné.
Az állatorvos finoman végigtapogatta,
úgy figyelte, s ahol a cicának fájt,
fájón egyet nyiffantott. Olyan volt
figyelni, mintha az orvos kérdésére
a cica mindig felelt volna…
Nem kellett röntgen, sem altatás,
az orvos mégis megállapította,
hogy nem törött lába, hanem az
ínszalagok nyúltak meg rajta.
Injekciót kapott, ami egy hétre
fájdalmát csillapítja.
A receptre fölírt vitamintól,
lehet, rendbe jön hamar.
Csak akkor, ha nem javul,
kell visszavinni egy hét múlva.

Ebéd után indultunk haza,
a kedves jegykezelőtől a cica
külön ingyen-helyjegyet kapott.
Hazafelé már jól érezte magát,
egyet sem nyávogott,
mert kinyitottam a cicahordozó-ajtót,
vizes kendővel (a nagy meleg miatt)
végigsimogattam, etettem-itattam.
Jóllakva a cica, elhelyezkedett
és nyugodtan pihenve elaludt.
Hazaérve, a megszokott otthonában
jókat pihenve, hamar meggyógyult.

Jobban lett a cica

Ebéd után kis pihenőt tartok, közben olvasok.
A cica ismeri szokásom, ezért meg sem
vár engem, már előre odasiet a heverő mellé.
Felugrik mellém, azonnal hanyattfekszik,
elkapja a fotelről lelógó kedves játékait.
Közben engem figyel. Nem akármilyen
üzleti spárgákról van ám szó,
hanem kézzel sodort kézimunkáról!
Legalább három lóg ott a fotel támláján,
és Macuka hanyatt fekve azokkal játszik.
Elkapja az egyiket vagy mindet,
rámnéz, fogja a zsinórt, majd elengedi;
hogy engem érdekel-e a játéka, figyeli.
Ha elkapta tőlem a madzagokat,
én visszaadtam neki azokat.
Akkor négy lábával rúgja, majd harapja,
én pedig igyekszem visszahúzni tőle,
de ő ismét hirtelen elkapja, örömében
rugdossa harapdálja, végül elkapja,
a szájába véve, többé azt el nem engedve.
Játéka néha fél óráig tartott,
ha elfáradt, gyors mozdulatain lassított,
aztán egyre lankadtabban ugrált
a madzagok után, majd úgy kimerült,
hogy álomba szenderült.

*

Néha már olvastam, amikor megérkezett,
de akkor nem ugrott föl mellém,
előbb megállt, merőn rám nézett,
kereste a tekintetemet, tudni akarta,
észreveszem-e, hogy ő már rám vár.
Én pedig a heverőt ütögetve,
ugorj föl ide, szóltam neki.
Egy-két kérés után hajlandónak

mutatkozott felugrani.
Ha elfáradt, az ölemben
elégedetten összetekeredve,
hangosan dorombolva elaludt mellettem.
Ezt a szertartást naponként megismételte.
Amikor hamarabb jött be a szobába,
a fekhelyem mellett megállt és várta,
hogy elhelyezkedjem, de a helyét
csak külön hívásra foglalta el.
Unokáimtól kapott csörgő-üveggolyóval
játszik éjszaka, azt görgetve a szobában.

Macuka végnapjai

Maca cicánk kedves társunk,
itthagyott bennünket nemsokára.
Mindig húsvét táján kellene
kedvenceinktől örök búcsút venni.
Már csak emlékezem ragaszkodására:
amikor műtétre készülődtem a Rókus kórházba.
Maca cicától érzékeny búcsút vettem,
meghatott, amikor csomagoltam,
megérezte, hogy magára hagyom.
Az ölembe ugrott pihenés közben
hízelgett, és kedvesen dorombolt.
Az útra ugyan vittem könyvet, de fárasztott
az olvasás, könyvem ki se nyitottam,
magamba roskadva gondolkodtam.
Szemem előtt megjelent,
hogy műtét után a kórházból hazatérve,
Macuka a földön hempergett örömében,
látszott rajta, azt se tudja, mit tegyen,
mivel egy hétig nem látott engem.

*

Idő multával, egyre fáradtabb lett,
kevesebbet játszott, többet pihent.
Esténként a vacsorája után,

az utolsó héten is odajött hozzám
a terített asztalhoz, s kóstolót kért tőlem.
Néha megelégedett pici darabkával,
máskor a további falatokat várta.
Kormitól örökölte ezt a szokását.
Maca a finom cicaételt korábban
mindig jó étvággyal fogyasztotta,
amit gondosan neki válogattam.
Mégis, egyre romlott az étvágya,
fogyni kezdett nemsokára,
nem ette meg a finom cicaételeket.
Nekem gondot okozott, egyre többször
a földre kuporodott, nyakát előrenyújtva,
sokáig kínosan köhögött.

*

Már nagyon lefogyott, eljött az utolsó hónapja,
Hogy ezután mi következik, már éreztem előre.
Az állatorvos tanácsát kértem,
aki fiatal korától a cicát ismerte:
– Mit tehetünk még érte? – Azt a választ kaptam,
amire magam is gondoltam:
öreg a cica, lehet, sokáig nem él már.
Köhögése mellhártya-gyulladásra utal,
ezért kezelte antibiotikummal
és kicsit feljavítja vitaminokkal.
Eleinte mintha jobban esne az étel neki,
kissé kezdett kigömbölyödni.
A harmadik adag injekció után
azonban úgy nézett ki, mintha felfújták volna:
fáradtan mozgott, elnehezült, és ami nem tetszett
nekem, hogy keresi a búvóhelyeket.
Tudtam, az állatok ezt olyankor teszik,
amikor a végük közeledik.
Az íróasztal alá, a sarokba hózódott,
aztán a szekrény alatt talált

egy másik eldugott helyet. Ott feküdt
csendesen, egész nap alig mutatkozott.
Többször elfelejtette az étkezés idejét,
reggelizni sem jelentkezett.
Langyos tejjel kínáltam, azt nyalogatta lassan.
Arra gondoltam, nem bírja sokáig már.
Ha mégis az ételéből kóstolgatott,
utána azonnal elbújt a szekrény alá.

A mindig mosakodó tiszta cica nyakán
az étel nyomai ottmaradtak evés után;
nem bánta, a tisztálkodás már fárasztotta.
Búvóhelyét az utolsó napjaiban már
alig hagyta el a szekrény alatt,
reggelijét neki odavittem,
mivel hiába hívtam, nem jött ki
megszokott helyére, a konyhába.
Egy este vacsoránál megjelent,
és egyetlen falatkát fogadott el a puha
felvágottból, visszavonult utána.
Reggel alig evett valamit, a tejből is
csak cseppeket nyalogatott, utána megint
fáradtan a szekrény alatt elterült.
Nagyon elhízott, vagy tán' felfúvódott?
De ez már semmiképpen nem
jelentett természetes állapotot,
lehet, túladagolták neki a vitaminokat.
Egész nap szinte mozdulatlanul feküdt,
csak nézett rám szomorúan,
amikor megsimogatni odamentem,
elfordította a fejét, ha próbáltam etetni.
Langyos tejjel kínáltam, azt sem fogadta már el.
Egész nap semmit sem evett.
Éjszaka – nem tudom csak álmodtam-e,
vagy megtörtént – egyetlen rövid
nyávogásra riadtan ugrottam föl.

Kerestem, de nem láttam, hol van.
Szólongattam, nem reagált rá.
Azt hittem, csak álmodtam.
Reggel a helyén elnyúlva feküdt,
már a simogatásomra sem jelzett.
Nem akartam csendes szenvedését
zavarni, éreztem, már az utolsó óráit éli.
Ránézve délfelé, még mozdulatlanul
is úgy nézett ki, mintha élne.
Pedig szegény cica akkor már csendben
elaludt, bennünket örökre itthagyott.
Megsimogattam utoljára, elbúcsúztam tőle.
Délután magam készítettem el a temetésre.
Anyukámtól kapott, gyönyörű csipke
kendőmbe ibolyákkal együtt burkoltam be.
Papírdobozba helyeztem, és
Kormi cicánk nyughelye közelében
fiam mély sírgödröt ásott neki.
Virágot szórtam még melléje,
én helyeztem el örökös helyére,
és kiásott fűtéglákkal takargattam be;
fiam lapátolta rá a kegyetlen földet.
Most már két cicám nyugszik
egymáshoz közel, virágzó bokrok mellett,
ott, ahol a folyosóról is látjuk.

Nemrégen, 2003-ban nagypénteken
Kormi cicától kellett búcsúznunk,
most, 2007. április 2-án, nagyhét hétfőjén
Maca cicánk hagyott itt bennünket.
Szomorú szívvel búcsúztam tőle.
Ő is szép hosszú életet élt velünk,
kedvességével és ragaszkodásával
sok éven át napjainkat megszépítette.
Az együtt töltött éveket, amit vele
együtt eltöltöttünk, elfelejteni nem lehet.

Szeretteim jól tudják, a cicákat
szeretem, azt ajánlották nekem,
fogadjak örökbe megint egy kiscicát.
Azonban nem tudom magam rászánni,
annyira ragaszkodtam hozzájuk,
elvesztésüket nem tudom feledni.
Most is, ha bemegyek a szobába,
mintha látnám őket azon a helyen
összegubancolódva, ahol szívesen
játszottak-pihentek.
A gyönyörű három cicám fényképével
raktam körül a könyvespolcokat,
hogy mindig szemem előtt legyenek.
Amikor elmegyek a képek mellett,
sorban megsimogatom mindegyiket.
Szeretettel gondolok rájuk, így
őrzöm magamban kedves emléküket.

Három gyönyörű macskám:
Kormi, Maca és Gigi

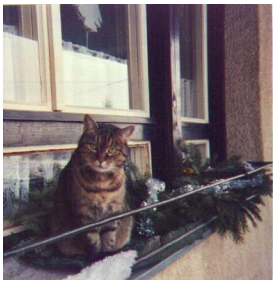

HAZAFIAS ÉS ÜNNEPI VERSEK

Március

(2010. március 12.)

Elmúlt a zord hideg tél,
a nap is szebben ragyog,
hosszabbak a nappalok.

Vidámabban kelek föl,
mert hamarosan beköszönt
hozzánk március tizenöt!

Engem erre tanítottak!
Szeretem ezt az ünnepet,
s jó, hogy magyar lehetek!

Gyermekkoromban ilyenkor
magyar ruhát öltöttünk,
és templomba siettünk.

Imát mondtunk a hazáért
magyar zászlót lengettünk,
és verseket is szavaltunk.

Nem voltunk gazdagok,
de nyugalomban éltünk,
és egymást megbecsültük.

Most magamban imádkozom,
Teremtőnkhöz fohászkodom,
tekintsen ránk mindenkor.

A templomi kórus zengje
és szívből énekeljük, s
mindig higgyünk benne:
„Magyarországról, édes hazánkról
ne feledkezzél meg
szegény magyarokról…”

1848. márciusa

(2012. december 5.)

E napon, ma márciusban
hallgassuk meg nagy költőnket
a versével ébresszük fel
hazánk alvó népességét!

„Talpra magyar!” – Ünnepnap van,
- gyűljön össze, hívó szóra
emlékezzen minden magyar
nevezetes napjainkra!

Ország népe ne feledje,
tudnia kell, tenni kell ma!
Ne szégyellje, (mi) felemelné
magyar hazát! Istenáldás

kell a népnek, emelkedjék
minden lélek, boruljunk le
egy imára, könyörögjünk
jobblétünkért, a hazánkért.

Sokat szenvedett a magyar
jó lenne már nyugodt élet,
könyörület, és szeretet,
legyen béke és megértés.

1848. március 15.

(2013. január 20.)

Ki ne vágyna békeségre, csendre, e hazában?
Ez az ünnep legyen emlék,
a magyarok szent napján!
Gondoljunk ma elődeinkre,
nagy költőnkre: Petőfire,
A haza alvó népét ébresszük versével!
Ünnep van ma, minden magyar
emlékezzen szavaira,
ő kiáltja ma is az ifjúságnak:
„Talpra magyar, hí a haza!”
– Emlékezzünk, az aradi tizenhárom vértanúra,
hajtsunk fejet előttük,
kik a magyar hazáért ontották vérüket.
Elhagyott temetők sírjaiban porladó
csontjukból nyíló virágok tanúi annak:
ők vérüket a hazáért hullatták.
Sokat szenvedtek őseink, békességre vágytak,
de a véres tanúságból nekünk már túl sok járt!
Sose feledjük, tudjuk mindig, mit kell tennünk,
istenáldást ne szégyellve gyűljünk egybe,
emelkedjék minden lélek,
kezeinket imára összetéve
könyörögjünk szentjeinkhez,
mostoha-sorban élő népre tekintsenek e hazában.
Gyermekeink-unokáink szabadságért kiáltnak!
Jó lenne már végre, ha gyűlölködés
helyett lenne nyugodt élet, béke és megértés,
feléledne minden magyar
szívében a remény morzsája!
A szabadság szele lengjen
a hazában, otthonokban!

Így emlékezzünk a szabadság születésére!
Legyünk büszkék Petőfire,
hírnevet szerzett elődeinkre!
Ha mindenkiben feltámadna a remény...
talán egyszer mi is érezhetnénk még,
milyen a nyugodt lét!
Jó lenne békességben élni szeretett hazánkban,
gyújtsunk ezért egy szál gyertyát;
esti fényben úgy lobogjanak,
lángjuk világítson el a kivándorolt fiainkhoz
szolgáljon tanulságul mindnyájunknak,
hogy nekünk itt a legjobb, e véráztatta hazában.
Ha megmunkálják megint mindenütt
országunk parlaggá alázott földjeit,
s akkor minden embernek jut kenyér,
ha nem lesznek éhezők,
fedél nélkül nyomorgó emberek,
ha ünnepeken jóllakva pihenhet, és
jól érzi magát mindenki emberségében,
akkor jó lesz élni e földön!
Ki jót akar, szeme előtt ez lebegjen,
minden ember ezért küzdjön.
Ne feledjük: elődeink, mártírjaink is
ezt akarták, ezért folyt a vérük,
ne árnyékoljuk be küzdelmüket,
hálával rájuk emlékezzünk.
A magyar nép múltját elfeledni nem szabad,
azzal saját magunk sírját ásnánk meg!
Ők is tudták, hogy csendben tűrni nem lehet,
s a békéért-jólétért néha küzdeni kell!

Demokrácia

(2005. október 18. – 2009. április 10.)
Elbeszélő költemény.

Gyermek voltam még, amikor
háborúra ébredt nemzetünk.
Nem mi akartuk, nem mi kezdtük,
mégis belekeveredtünk.
Határainknál dúltak a csaták,
fiainkat vitték-besorozták.

Indultak nótával, mert hitték,
hogy ők a hazájukat védik.
Milyen sors jutott a hazának,
s az itt élő sokféle népnek?
Megint vesztettünk háborút – hisz'
sorszerűen vesztes mellé álltunk.

Jött az áradat nagy hadával,
határt átlépte milliót számláló
szovjet katonával. Ki kérte őket?
Tán' senki! – vagy mégis, ki tudja? –
Egyszerre megleptek bennünket
– s ahogyan állítják – „felszabadítottak!"

Bevonultak: falvakat, városokat
elfoglaltak, majd ők parancsoltak.
Szép tavaszi napon nagyhatalmú urak
végre békét kötöttek, de milyet?
Erről bennünket meg se kérdeztek.
Ismét megfosztottak területeinktől,

'hol testvéreink, vérrokonaink élnek.
Most már „béke" van hazánkban,
a fegyverek nem dörögnek!
Kezdődhet az élet, van mit tenni:

földig rombolt hazát újjáépíteni.
Lassan beindultak már a gyárak,

az épségben maradt katonáink
akár civilben is járkálhatnak.
Nekünk kellett akkor ifjaknak,
és háborúban megrokkantaknak
felépíteni hazánkban mindent,
amit ellenséges bakancsok,

– de nemcsak az idegen katonák,
hanem a szövetséges hadak is –
letiportak, eltapostak, – amivel
romba döntötték otthonainkat.
Felszántani kellett feldúlt mezőket,
bevetni elárvult földjeinket.

Felépítettünk lerombolt iskolákat,
kórházakat, feldúlt otthonokat,
hogy emberhez méltó létet
teremtsünk magunknak.
A megszállás negyven éve alatt
fizetnünk kellett „jóvátételt" – de miért? –

Mert megszálltak bennünket?
Még fizettünk elillant fiatal
évekkel, nyomorúságos létünkkel.
Nagyon sokat kellett dolgoznunk,
egy héten sokszor hét napot, – de lett
lakásunk, ruhánk, terített asztalunk.

Fiatalon boldogan fáradoztunk,
és néha-néha vigadoztunk.
Éreztük, hogy munkánk nyomán
épül országunk. Azért küzdöttünk,
legyen nekünk, s utódainknak
nyugodt jövőnk, és otthonunk.

Ezerkilencszázkilencvenben
megszállóinktól szabadultunk.
Igaz, nem egészen önként,
– mégsem úgy, mint töröktől,
kiknek az igáját őseinknek
százötven évig kellett elviselni;

nekünk a szovjetekhez „csupán”
negyven évig volt „szerencsénk”.
A huszonegyedik században
mit kell ismét elviselnünk?
A hőn áhított demokrácia
és szabadságban nagyjaink elszúrták

a politikát – de nem mondhatják,
hogy szovjet parancsra tették!
Mert nagygazdaságot és téeszt,
gyárat, üzemet, ’mit elődeink
nehéz munkával létesítettek,
ahol az emberek dolgozhattak,

abból családjukkal jól éltek,
azt az üzemet is, ami jó volt,
– ha nem tetszett az új uraknak,
ahelyett, hogy átszervezték volna, –
mindent megszüntettek, vagy
egymás közt olcsón elosztottak.

Ám sajnos, új munkahelyeket
teremteni már elfelejtettek.
Politikusaik mostanában
– ahelyett, hogy munkájukat végeznék –
ádáz küzdelmet vívnak egymással,
ócsárolják, és öldöklik egymást.

De nem háborúban, fronton, hanem
úton-útfélen, vagy parlamentben.
Két táborra szakadt hazánk népe,
mivel választott vezetőinknek
mindig van – nem ellenzéke,
hanem – ádáz ellensége,

akik büntetlenül gáncsolhatnak
mindent, s lázíthatják a népet.
Ezért hazánkban tán' sohase
lehet már nyugalom és béke?
Igaz, nehéz életünk volt
a hosszú szovjetvezénylés alatt.

Mi változott? Most tán' jobb?
A megélhetés még nehezebb!
A kapitalista, hogy bukszáját
mégjobban teletömködje,
aztán ha külföldi, tovább áll –
ha nem megy jobban a dolga,

dolgozóit meg nem szánja, őket
kisemmizve rakja lapátjára.
Miért törődne azzal, hogy aztán
ki ad nekik munkát? Fiatalok,
és ötvenévesek élete romokban –
ki törődik velük, kihez forduljanak?

Az intrika helyett vezetőink
fejüket inkább azon törhetnék:
hogy hazánkban munkát, jólétet
teremtsenek. Legyen mindenkinek
kenyere munkája, többé ne
nélkülözzön senki, aki itt él,
– ebben a hazában!

Május 16! Emese szülinapja

2010. május 16.

Korán van még, friss szellő fúj Keletről,
rám süt a nap sugara, én ébredek.
Mélyen szívok tüdőmbe friss levegőt,
mert reggelenként szeretem a jó időt.
Ablakomon bekacsint a napsugár,
gyorsan fürdöm, fölfrissülök ezután,
felöltözve s megfésülve, jövök már
leülök az asztal mellé, kávé vár.
Tányéromon vajas kenyér, kakaó,
gyorsan eszem, sietek, nekem jó.
Szeretem a május havát, tavasz van,
kinyílt már a tulipán és kankalin.
Gyönyörű tavaszt érzek az utcán.
Illattal töltik a levegőt orgonák és akácfák,
méhecskék döngicsélnek a virágon,
onnan hordozzák a finom virágport.
Sietve hordják be a kaptárba,
ahol várják őket a munkások,
ők készítik belőle a friss mézet,
azzal édesítik meg Emese életét.
Ünnepre szól ma reggel a nagy harang,
biztos azért, születését ünnepli ma
Emese, az én kedves unokám!
A Jóisten éltessen téged sokáig,
teljesüljenek az álmaid,
mindig maradj ilyen kedves, és boldog!

Szeretettel Nagymamától

Hol van szabadság?

(2012. szeptember 25.)

Szabadság ott van, hol nyugodtan élünk,
mikor álmodhatunk s reménykedünk,
mikor a hajnal ablakon bekukkant,
nyugalmunk mindig megingathatatlan.

Ha érezhetjük, hazában jólét van,
minden család élhet nyugalomban,
ha minden gyermek boldog, és nem éhes,
s nincsenek éhezők úton-útfélen.

Minden magyar felett legyen fedél,
senki ne dideregjen fagyos télben,
ne legyen nálunk annyi hajléktalan,
fűtsenek minden házban-kunyhóban.

Mindenki tanuljon egyforma eséllyel,
legyen bár dúsgazdag vagy szegény,
biztonságérzet adassék egyformán,
kevesebb gonddal küzd majd a kormány.

Magyar földön magyar búza teremjen,
mindenkinek adassék munkahely,
lelkét ne marja senkinek gyűlölet,
szeretet vezéreljen minden embert.

Szabadság ott van, hol nyugodtan élünk,
akkor álmodhatunk s reménykedünk,
mikor a hajnal ablakon bekukkant,
nyugalmunk mindig megingathatatlan.

*

Húsvéti köszöntőt köszönő vers

(2012. április 9. Húsvét-hétfő)

Kicsi nyuszi megérkezett
másik nyuszit küldök Neked.
Tiéd hozott jó hideget,
szagos-vízzel megöntözött.

Kapott érte hímes tojást,
és édes vörösborocskát,
félrebillent a sapkája,
(de) jó képet vágott hozzája.

Köszönöm a köszöntésed,
vele küldök üzenetet,
ez után is írj szép verset,
majd a lányok megölelnek!

*

Katalin napjára

(lányomnak)
(2008. november 25.)

Késő őszi hajnalokon
ködben úszik a táj,
ma a hó is leesett már,
fehér lepellel vonva be a határt,
ezzel köszöntve Katalinok napját.
Nekem minden évben ünnep
a november huszonöt,
mivel a te névnapod is.

Erkélyemen elnyíltak már
az oleanderek,
ezért máshol kötök csokrot,
téged azzal köszöntlek.
Imámba foglalom neved,
és azt kívánom:
sok boldog névnapod
legyen mindenkor;
kedves gyermekeiddel
drága unokáimmal
szeretetben élj boldog éveket;
öröm kísérje végig éled,
és teljesedjék minden kívánságod,
s szálljon Rád mindenkor
féltő anyai áldásom.
Ezt kívánom minden napon
Neked, amíg élek,
kedves Kisleányom!

*

Lányom születésnapján

(2005. január 25.)

Drága Kislányom!
Hideg tél van, jégcsapok a fákon,
hófúvás és zúzmara az egész határon.
A hőmérő mínusz huszonötöt mutat,
izgulok, a kórházba hogy jutok.
Mentőkre hiába várok, azok kint, vidéken…
Végül katonai szállító jött értem.
Hiába a zord tél, szívem telve melegséggel
most is, mint valaha, mikor megszülettél.
2005. január huszonöt.
Ma van
egyetlen leányom születésnapja.
Most kissé szelídebb idő járja, hogy
az én kisleányomnak ne fázzon a lába.
Nekem mindig ünnep a születésnapja.
Sokáig merengtem ma éjjel:
felébredtem hajnali négykor,
amikor a világra jöttél.
Megláttam hosszú fekete hajad,
formás-párnás tested, s akkor
a világon én voltam a legboldogabb.
Telt-múlt az idő, lassan cseperedtél
mindenki szeretett, amíg nőttél-növekedtél.
Kora-hajnalon születtél, ezért
élteden át mindig szorgos lettél;
örömöt szereztél tanulásban, s másban.

Most már „NAGYLÁNY” lettél
éltél megfordítva a 15-ös számot!
A Teremtő átsegített sokszor
göröngyökkel kövezett utakon.
Most is légy bátor, mint eddig,
érezd jól Magad, ne félj a holnaptól,

ne félj az élettől, mindig bizakodjál.
Mert a Jóisten Veled lesz, hidd el.
Én pedig e napon, mint máskor
imámba foglallak minden este százszor.
Azt kérem Tőle, s azt kívánom:
adjon szívedbe békességet,
és Neked mindig jó egészséget!
Légy elégedett önmagaddal,
hogy tieiddel szeretetben,
boldogságban legyen részed.

Kérem Teremtőnket: gondtalanul élhess
két aranyos gyermekeddel, s velünk együtt
örülj az életnek! Érezd azt, hogy szeretettel
veszünk körül most, s mindig aggódunk érted.
E borongós téli napon szívből azt kívánom
legyen boldog és vidám az én kisleányom.
Fogadd szeretettel, s engedd,
hogy e kis virággal köszöntselek Téged

Igaz szeretettel: Édesanyád

Orsolya napjára

Édesanyja nevében Kelemen Orsolyának írtam
szeretettel: (2008. október)

Őszi hajnalokon
már ködben úszik a határ…
De én derűs napra ébredek:
mert ma van lányom névnapja
október huszonegy.
Kertemben nyílnak a virágok,
rózsabokorról szakítom
a legszebb harmatos rózsákat.
Szívem telve szeretettel,
ezzel köszöntelek téged e napon.
Azt kívánok néked:
névnapodon legyél boldog nagyon,
de ne csak ma, hanem mindenkor,
éljél vígan, szeretetben,
sok boldog éveket,
öröm kísérje mindig utadat;
sok óhajod beteljesedjenek.
Szálljon Rád most,
és mindig az Ég áldása mellé
féltve-szerető, anyai áldásom.
Ezt kívánja neked
kedves kisleányom:
ÉDESANYÁD!

Árad az Ipoly
(2010. május 8.)

…megáradt, pedig folyónak nem nagy,
örülök, mert születtem magyarnak.
Tudom, most nem divat a hazaszeretet,
sokszor mégsem értem, hogy is van ez?

Hóolvadás után megtelik a medre,
s mint életünk, lecsitul egyszerre.
Minden változáskor jobb létre vágyunk,
reménykedhetünk, mert most beválik.

Szegény Duna, mennyi mindent átélt,
rég' óta hordja Európa szennyét.
Mély medrében lefolyt már annyi tetem,
lassan minden elvész e mocskos vízben...

Kis nemzetünkre ugyan ki tekint'ne?
- szegény embereket Isten is feledte'.
Pedig nagyon ránk férne a segítség,
de a jóvátételt mindig csak ígérték.

Kis patakok-folyók, ha megduzzadnak,
nagy medret keresve, Dunába folynak.
A szegény népünk hová igyekezzen?
Ki segít rajtunk, ha csattan az ostor?

Azt kérditek most: lesz-e jobb jövőnk?
Ki merne válaszolni most igennel?
Úgy lehet: mindnyájuk szíve kőből lett,
hisz' süket fülbe szól jaja a szegénynek.

Nem érdekli őket szegény nép sorsa?
Éhezni? E szót nem hallják meg soha!
Mindig volt gazdag, de sokkal több szegény,
napestig dolgoztak a falat kenyérért.

Mindezt nem most találták ki, de a mi
bajunk, mert szegénységet örököltünk.
Gazdagnak ujját mozdítani se kell,
jólétbe szülik, vagyonuk ölükbe hull.

Voltak és vannak mindig ügyeskedők,
vagyonukat fortéllyal-fillérért szerzők,
kik szégyen nélkül nyúzzák a szenvedőt,
hogy zsíros falatjuk meglegyen mindég,

hogy kedvtelésükre szórhassák a pénzt,
repülővel, tengerparton süttessék
elhízott hájukat, luxusbárokban
számolatlanul költsék vagyonukat.

Az is nagy baj nálunk, hogy nagyjaink
ahelyett, hogy egymással torzsalkodnak,
azért dolgoznának a parlamentben,
jó falat jusson minden szegénynek.

Ha egymást lehordhatják mindennek,
mi a haszna, azzal mit érnek el?
Szegénység lett úrrá most hazánkban,
ezért sokan nekivágnak a világnak!

Jó lenne, ha úgy gondolkodnának
a hatalmasságok is, mint mások:
akik fenn ülnek bársonyszékeikben
(jutna eszükbe):
szegénynek is jólétben kéne élnie!

S akkor reménykedjünk, ne csüggedjünk.
Higgyük, hogy jön még jobb világ nekünk,
nem hagyhat magunkra Magyarok Istene,
- ha mindnyájan küzdünk ezért,
végre fordulni fog egyet sorsunk kereke!

Nem vár az idő

Elbeszélő költemény
(2012. október 6.)

El ne feledjétek, ifjak és vének,
a múló időt megbecsüljétek.
Akkor kell rá vigyázni, ha itt van
még, s nem később, mikor már elillan!
Mert az időnek az a természete,
nem állhat meg, mert tovább kell mennie,
nem várhat tovább, mert
halad az idő!

Kis ember születik, tehetetlen még,
nemsokára gügyög, izeg- és mozog,
majd felül, ismerkedik a világgal,
és mászik, a csörgőjével játszik…
Eszik-iszik, majd feláll és járkál,
s ha kikerül a ketrecből, ijesztő,
miket produkál.
Rohan az idő…

Saját kárán tanulja a kis ember
mik a teendői, míg óvodába kerül,
hol komoly feladat vár majd rája,
– nem azt tehet ő, amit szeretne –
az nagyon fontos feladat lenne:

megtanulni érthetően beszélni,
nem lehet várni, hiszen
sürget az idő!

Hétévesen gyerekek, mamájukkal
kézen fogva, iskolába kerülnek,
megtanulják a számokat, betűket,
karácsonyra már színes könyvből
felolvassák az ünnepi verseket,
megtanulják leírni a betűket
és szavakat, az idő nem vár,
siet az idő…

Kisiskola után nagy a feladat
elindulni, milyen pályára mehet,
hová iratkozzon? Választani kell
az ifjú-embernek, hogy életében
mit akar elérni, mi szeretne lenni?
Megfontolandó, merre kell lépni.
Jól kell dönteni, mert
nem vár az idő!

Felnőtt lett az ifjú ember, nagykorú,
most is válaszút előtt áll, hosszú
útja előtt kilépett az életbe.
Munkát vállal, továbbtanul, dön'tnie kell,
milyen lesz a felnőtt élete,
sorsfordulók előtt hogyan boldogul?
Nem lehet megállni,
sürget az idő!

Döntést hozott, főiskolát végzett,
a NAGYBETŰS életbe kilépett,
felnőtt fejjel sem könnyű kitalálni,
hol kap állást, miből él meg ezután,
volt-e értelme a sok tanulásnak?

Nincs könnyű sorsa fiatalnak-idősnek,
ebben nem ők döntenek, hisz'
nem áll az idő…

Van, kinek korábban kell döntenie,
hol lelhet rá olyan helyre, (ahol)
munka vár rá, miből megélhet ő
és a családja? Vár-e rá jó élet,
netán munkanélküliség réme, (vagy)
munkáért megbecsülés, babérkoszorú,
ki lát bele a jövőbe?
Szalad az idő!

Kinek kéne a hazában gondoskodni
kicsikről-ifjakról és felnőttekről?
Ébredjetek okos magyar emberek!
Az üresen futó időt állítsátok meg!
Senki ne szenvedjen kárt, innen el ne
meneküljön. **A hazáért elhivatott**
államférfit válasszatok meg!
Sürget az idő!

Legyen olyan elhivatott hazafi, (ki)
érti dolgát, nem saját érdekét lesi,
hanem mindjárt rendet teremt
az országban, küzd a népe jólétéért,
és a haza felvirágoztatásáért!
Úgy lesz elégedett a magyar nép!
Nem vár az idő!
Mindnyájunknak ezt kell tenni!

Szilveszter éjjelén

(Vers-szabad formában)
2012. Szilveszter

Most hogy van ez?
Mi lenne, ha gazdag és
a hidegben kódorgó szegény,
meg hajléktalan,
gondokba belefáradt, nincstelen
munka nélkül tengődő
valamennyi ember
az óévet együtt, felszabadult
vidám tánccal hagyná el?
Úgy mondanának búcsút a súlyos,
gondokkal terhelt nehéz évnek,
s akként menetelnének az újévbe?

**

De van-e bárkinek kedve
így ünnepelni?
Mégis arra kérem én,
(hogy) Szilveszterkor minden
gazdag és szegény
felderülve dobja félre
minden baját, aztán
az utcákon válogatás nélkül,
hajléktalanokkal
együtt az óév lassan múló perceit
úgy zárja: fáradt kezében
telt pezsgős-pohárral, testvériesen
koccintva és reménykedve
fogjon kezet, nézzen
egymás szemébe,
majd fel a magas égre,
s az újévet reménykedve
úgy köszöntse!

**

Mondd, mindez neked mibe kerülne,
hogy elesett emberekkel egy évben
egyszer, együtt ünnepelj?
A fagyos téli hidegben
még a szegénység-szagát
sem éreznéd!
Elvegyülni, ismerkedni velük, bennük
felszabadult jóérzést keltene.
Utána jő már az újesztendő,
terád a munka jólétben vár,
míg ők, megmaradnak annak,
mint akik addig voltak:
szegény nyomorgónak!

Tél *- A képet az Internetről vettem le, ismeretlen szerzőtől*

Újévi köszöntő
(2010. január 1.)

Kétezer-tizenegyet írunk ezután:
Újesztendőt mutat a naptár!
Hinnünk kell, hogy ránk jobblét köszönt,
és bízzunk abban: szebb lesz a jövőnk!

Örömünnepre szólít a harang.
Hálaimát zengni mi Urunknak,
templomba siet hívők serege,
fehérruhát öltött a természet,

csillogó hó borítja a tájat,
napsugárban fürdik ma a világ.
Kisjézus hozott karácsonyi békét,
angyali kar zengte szeretetét.

Hit, remény, szeretet éltessen minket:
higgyünk Istenben teljes létünkkel,
remény mutassa az utat nekünk,
s szeretet vezéreljen bennünket.

Szeretet lángja égjen az emberben,
úgy lesznek szépek az ünnepek.
Gyűlölet ne rombolja a lelkünk,
hogy e Földön is boldogok legyünk.

HUMOR

Babona vagy szerencse?

(2012. szeptember 29.)

Ide- vagy oda, Babona
nekem péntek-tizenhárom
napján sose volt szerencsém,
nem is kedvelem ezért.
Ilyenkor nem lottózom,
nehogy pénzem elússzon,
ha figyelem, mi volt eddig,
nem nyertem én soha semmit!
Töröm a bús kobakomat,
lottózzak vagy lovagoljak?
Mit kellene azért tennem,
hogy szerencsém legyen nekem,
és sok pénzt nyerjek egyszer?!
Azt gondoltam egy időben,
ha nem lottózom, marad pénzem!
Utána meg tört a fene,
de jó lenne, ha bejönne,
nekem nyernem kellene…
s egy péntek-tizenharmadik
napján betérnék a lottózóba,
kitölteném a szelvényem
s kihúznák a nyereményem!

Milliós pénzek

Cicák és a lányok
(2011.)

A cicák már csak ilyenek,
hízelegni szeretnek,
kedvelik, ha becézgetik,
a lányok se szomorkodnak,
mert köztük olyan is akad,
ki tud dorombolni,
ha szeretettel simogatod.

*

Dallam
(2011. október 3.)

Rájöttem már, mit álmodok'
hamarosan dalt fakasztok!
Jól sikerül, bízom benne,
megtanultam, hogy jönne be.

De a hegedűm vonója
nem muzsikál a szép szóra.
Fáradt ember nem énekel,
megült bennem a félelem.

Kabátomat előveszem,
ha jő az ősz, felöltözöm...
jó kedvemben énekelek,
s taktusokra menetelek.

Sáros lenne sárga csizmám?,
görbebotom megforgatnám,
meghallanám a muzsikát,
táncot járnék kinn az utcán.

Hangba zárva dalt akartam
nem akartam (de) lemaradtam,
hegedűm húrja elszakadt,
s álmom dala félbe maradt.

Fölébredek kakasszóra,
ha négyet mutat az óra.
Fölpattanok hamarosan
hegedűm fogom szorosan

kottázom a szólamokat,
halkan dúdolom dalomat.
Elkészült a magyar nóta,
erre várok évek óta!

Dühöngök magamban

Férfiak „dicsérete”
(2010. május 31.)

Dühöngök önmagamban,
szerteszórom szitkomat:
nem lelek én nyugalmat,
mert attól se’ hátrálok,
ha a fekete felhőből
mennydörgés sújt, akkor se.

Kérdik tőlem: mi baj van?
Talán felgyúlt a házam?
Akkor kell csak dühöngni,
hangosan siránkozni,
de csak úgy a világba
sosem szabad jajgatni!

Persze, azt én is tudom,
sok baj van ma mindenhol.
Ki tud akkor dalolni,
ha valami baj éri,
vagy beteg a gyereke,
s őt senki nem segíti?

De nekem a nagy gondom
mindenkor abból vagyon,
ha párom sokat iszik,
majd részegen érkezik;
itthon fújtat dühében,
mint kinek esze ment el.

Olykor átkokat szórva
zihál, s bosszút lihegve
dúl-fúl, öli a mérge,
és tombolva napestig
azt vágja a szemembe:
nem bocsátok meg neked!

Azt hiszem, már elmondtam:
hogy a férjek milyenek:
gorombáskodnak mindig,
máshoz nem is értenek,
– még úgy se, ha nincs miért –
folyton csak legénykednek!

Mert olyan a nő lelke,
mint egy falat kenyérke…
Ha jól közelít'nek feléje,
úgy kapják rá a választ,
– szépen és szívhez szólón –
mint az angyalmuzsikát!

Ezért Kedves Férfiak
akként bánjatok velünk,
mint a nyíló rózsával,
akkor, ezen túl otthon
nem csak gonosz boszorkány,
rátok szelíd angyal vár!

Mit kell nekem hallanom,
egy szép-délceg férfiú
tenné nekem a szépet!,
s édes asszonynak nevez,
máskor meg kegyetlennek
és viharzó fergetegnek!

Óh, tőled milyen szókat
hallok! – nem is ismerlek,
milyen szív dobog benned?
A szép szavak helyében
irántam tán' kegyetlen
érzés dúlhat kebledben?

Férfi lelkébe ki láthat?
hamis szó, amit szólnak,
engem többen átráztak.
Hittem mézes bókoknak,
hízelkedő szavaknak,
s mindig csalódnom kellett…
Miért higgyek hát nektek?

Felmének én a hiuba'…

(erdélyi tájszólásban)
(2013. január 22.

Nem most vót, de nagyon régen
szép Erdélynek Háromszékén.
Kis faluba' élt nagyanyám,
szeretett ő nagyon éngem.

Béfordultam kis uccába'
ott vártak jó vacsorára.
Nagynénekém térűt-fordút,
nagy asztalra ital került.

A kertyükbe' minden termett
onnan hoztak murkot-retket,
mi a murok, az se tuttam',
s kisült a-biz' sárgarépa.

Nagynéném hiuba kűttek,
hol keressem, az se rémlett!
Nékem ekképp magyarázák,
Kata mennyé' a pallásra!

Hozzá nékem kamarábó'
kas pityókát a javábó'.
Mi lehet az a pityóka?
Kiderült hogy a burgonya.

Konyhájukba' leerbe főztek,
ott sütt'ék a mákos-rétest,
bot végin sült kürtőskalács,
szabadtűzön künn a kertbe'.

Soká ottan növekettem,
hamar nagyjány lett belőlem,
kinőttem a kisjány-ruhám,
kaptam tőlük székelygúnyát,

abba' táncoltam a zsukát…
mi a zsuka? Én se tuttam',
hogy román tánc, ott biz' menő
a székelytánc meg csűrdöngölő.

Mert szerettem táncot járni
megtanultam mind a kettőt!
a hegedű nyekergő vót,
a székely legények meg jók.

(Petőfi Sándor: Befordultam a
konyhába c. verse után íródott.)

Húsvéti locsolás

(2011. Húsvét)

Óh, jaj, de megijedtem én,
patkánytól a hideg is kilél,
amivel a kedves fiúk
köszöntöttek
egy szép Húsvét reggelén!
Jobb, ha elhiszitek,
ilyenkor vigadni kell,
szomjas torkot öblögetni,
és késő este nótaszóval
vidáman hazatérni.

*

Húsvéti vígasság

(2011. április 14.)

Kedves fiúk-lányok
el ne feledjétek,
húsvét lesz nemsoká'
locsolni menjetek!

Ti lányok várjátok
a daliás ifjakat,
mosolyogjatok,
szép ruhát öltsetek!

Ha a rózsavíztől
átázik ruhátok,
akkor se bánjátok,
hamar megszáradtok.

Fogadjátok őket
vendégszeretettel,
biztassátok inkább
mindig jó kedéllyel:

Locsolj rózsavízzel,
szeretem illatát,
megköszönöm szépen
öröm tölt el mindjárt.

Üljél asztal mellé,
tálban vár a sonka,
piros tojás mellé
van finom itóka!

Milyen sok ifjú
lépte át küszöböm
kedves locsolástok'
szépen megköszönöm.

Arra nem gondoltam,
hogy vallanak szerelmet,
bizonnyal mondhatom,
örömmel fogadtam.

Egyik ifjú engem
forró csókkal illetett,
szóhoz se jutottam,
annyira jólesett!

Lehet még ebből
hamarosan lagzi,
ha szüleim látják
komoly ifjú Lajcsi!

Jót enni vagy pihenni?

(2012. november 24.)

Lakomához sok pénz kell,
mit főzzek én ezerből?
A puliszkát megfőzöm,
borocskával öntözöm.

Cigányzene halkan szól
megérkezett drótostót,
nagy bakancsát levette,
melegíti kemence,

amíg sül a mákos rétes
habot ver a nagyanyó,
nevét áldják gyerekek
egy iskolás hadsereg!

Ezután majd fütyörészünk,
ha jóllaktunk, nem éhezünk.
Jobban megy a tanulás,
ez lesz nekünk az áldás!

Ajánlották, ordítozzunk,
(de) kiabálni nem szokásunk!
Keresni munkát-kenyeret
válságban is jó lehet.

Futószalag nehéz munka,
de dolgozni könnyű rajta
az is pénzt hoz a kasszába,
ragaszkodnak is hozzája!

Forró ólom rossz gondolat,
inkább kiáltsunk nagyokat,
meg kell hallják, mit akarunk,
tudják meg, emberek vagyunk!

Vágyainkat továbbadjuk,
sokan vagyunk, jót akarunk!
Gyertek velünk fiúk-lányok,
amíg lehet, - üsse bánat!

Én is mennék valahová,
nem gondoltam meg, hogy hová?
Kicsit mentem mendegéltem,
s látod, máris félreléptem!

Ünnepi koccintás

(2010. Szilveszter!)

Óév van ma, utcákon már dob pereg
nagy a zsivaj, örömtáncot lejtenek,
csoportokba verődve fiúk és lányok
vidám nótával a diszkóba sétálnak.

Koccintgatni társaságban jaj de jó!
Kinek jutna eszébe most a meló?
Mulasson ma minden ember, ünnep van,
kinek nincsen hozzá kedve, aludjon.

Úgy szeretem a pezsgőt, ha félédes,
ünnepeken koccintani kellemes.
Pohárban a buborékok pezsegnek,
utána a párom csókja mézédes.

Hegedű húrját pengeti a prímás,
meg sem állunk, míg lábaink bírják.
A babámat felkértem egy táncra,
hajnalban majd leülünk a lócára.

Poharamat bent hagytam, ne feled el,
még egyet ma koccintni' kell pezsgővel.
Félrevágom kalapom, ha kedvem lesz,
kint az utcán csinos partnert keresek.

Együtt megyünk társasággal a bálba,
vidám táncot ropunk ott nem hiába!
A lányoknak gyönyörű a ruhája,
egyikükre se ismer rá mamája!

Ne búsuljon senki, ma van Szilveszter,
itt van mindjárt a jövő év, hosszú lesz.
Ráérünk majd tervezni, s kitaláljuk,
hogyan kell már elűzni a válságot!

SZERETET
-
SZERELEM

Bevallom

(2012. október 15.)

Óh', de szép az égbolt, még úgy is, ahogy
sötétet a félhold világítja meg…
Hová tűnt az égről lehozott csillagod…
talán nem is érzed, m'ért ilyen gonosz?
Te vagy a gyönyörű ötkerekű csillag?
Sápadt színed, engem megríkat,
fényes csillagok ragyognak az Égen,
köztük ott az enyém, a Göncölszekér!

Az a kicsi csillag a szekér legvégén,
az a leghalványabb - kedves nékem…
(emlékszel még?)
egy nyári estén, valamikor régen…
mi választottuk karonfogva, ketten.
Az a halvány csillag akkor, ott fenn
holdfényben csillogott a magas Égen,
ifjúkoromban én választottam… egy
ifjú udvarolt, s szerelmes voltam én.

Bevallhatom azt: nem láttam régen,
életem borús, olyan könyörtelen…
mély sóhajom száll… félelem lelkemben…
szívem beleremeg, nem bírom viselni,
nem akarlak Téged elveszíteni,
képes lennék érted megküzdeni,
ha szerelmünk lánca elszakadna,
szívem azon nyomban meghasadna.

Féltő szeretet

(2012. december 30.)

Örvendezek, ha meglátlak,
barátsággal átölellek,
én is segítek Neked,
mindig jó ember leszek!

Te is vigyázz és gondolkozz,
becsapnak ha nem vigyázol,
a szépszavaknak sose higgy,
te leszel az, ki eddig hitt.

Ha tiszta a szándékod,
társad jóra buzdítod,
ne félj az előtted álló
ismeretlen sorsodtól.

Fényedtől élni

(2009. augusztus 19.)

Lehet fény nélkül élni?
Fény nélkül élni nem lehet,
sötétségben élni meg minek?,
mert abban senki sem gyönyörködhet.
Amikor először megpillantottalak,
fényedtől ragyogó szemed rámvillantottad,
a szerelem bennem lángra lobbant,
s már éreztem: rám süt a Nap,
fénye reggeltől-estig melenget,
ragyogó szemed fogva tart.
Érzem: ezután már nem tudok létezni,
mert csak a Te fényedtől tudok élni.

(Készült: Miskolctapolca IR-tábor,
2009. aug. 19-i irodalmi estre,
melyre előzően kapott címre.)

*

Lelkem szabad

(2012. október 18.)

Ne rejtsd el ma az álmodat,
siess ide lovag, ne hagyd
sokáig kéretni magad…
jöjj mellém, ne várass sokat.

Ne rejtsd álmodat előlem,
érted imádkozom csendben,
hidd el itt mellettem jó lesz,
magad sokáig ne kéresd!

Lelkem szabad csak akkor lesz,
ha engem igazán szeretsz,
mikor reményem fölébred,
s dallamok szárnyán lépkedek.

Magány

(Budapest, 2011. november 10.)

Magam vagyok, élem éltem,
mint falevél, sötétségben…
megtiporva, nem, mint bátor,
szomorúan, mint egy vándor.

Magányosan nem jó élni,
nincsen miben reménykedni.
Egyedüllét rosszat sugall,
akkor is, ha eszed ural.

Úgy érzem, most el kell mennem:
idegen itt nekem minden.
Félelem s rettegés fog el,
kérlek ezért maradj velem!

Nagy bánat dúl a szívemben
jöjjél hozzám, fogd a kezem;
maradj nálam hű szerelmem,
s megnyugszik a fájó lelkem.

Nyomtalanul

(Budapest, 2011. október 31.)

Kérlek: daloljunk együtt, mesélj nekem,
hallgatlak szobafogságom csendjében...
S ha örömöd vidít, kacagásoddal
az angyalokat is elkápráztatod.

Künn néma csönd, jégvirág-dísz ablakon,
s én csupán a némaságot hallgatom.
Kérdeznélek: miért mentél el tőlem?
Nyomtalanul, eltiporva hagytál el…

Fájó sóhajok hagyják el a számat,
teljes szívemmel vágyódom utánad.
Jöjj vissza, lelked ne borítsa kéreg…
csak hallanám dalod, érted merengek.

Mikor eljön az éj, s ránk ragyog a hold
szobám tömlöcében jöttödet várom.
Ablakomon olvadnak a jégvirágok…
már érzem, minden este rád várok.

Rád gondolok

(2011. április 21.)

Ablakból nézem a tájat,
lenyugvó Nap sugarai
erdő dalos madarai,
az ég peremére szállnak.

Ha közeleg már az este,
s elhalványulnak a fények,
lecsendesül a lélek,
az álom nincs már messze.

Lágy szellő susogása száll
belopódzik ablakodon,
a dalodat dúdolgatom,
s odakünn az eső szitál.

Szemedben tűzlángja lobog,
mosoly ül szép arcodon,
szerelmed után szomjazom,
így leszek veled ma boldog.

*

TERMÉSZET

Fúj a szél
(2011. augusztus 4.)

Dörög az ég és fúj a szél,
jöjj ide mellém… tőlem ne félj.
Fenn ül az ágon egy kis madár…
jöjj az ölembe, mely téged vár.

Elhal a vihar, zeng a madárdal,
hallgassuk együtt, korahajnalban,
csillog az erdő, megázott a föld,
puha zöldpázsiton virágözön.

Szép nap köszönt ránk én édesem…
figyeld a csendet… hunyd be szemed…
kart-karba öltve holdfénye mellett
a boldogság felé Veled megyek.

*

Havas fán cinege
(2010. december 18.)

Itt a hó, de jó! - Örülnek a gyerekek!
Felhő szórja a csillagos pelyhet,
fehér hótakaró a tájat lepi be,
nagy fák ágai a súlytól repednek.

Remegve didereg cinege az ágon,
éhes madarakra nehéz idők járnak.
Sóvárogva tekintget körbe, hiába…
sehol sincs eledel, mindenütt hó várja.

Nyíló ablakon egy kislány kitekint,
látva a cinegét, azonnal odaint.
Kezében a tálca, magvakkal megrakva,
s mosolyogva hoz vizet - egy pohárba'.

Szomorúfűzfa

(2008. február 21.)

Udvarunkban szomorúfűzfa
karjait a földig nyújtja.
Leveleit lengeti a szellő,
ágai közt madárfészek,
benne fiókák pihennek.
Csiripelnek naphosszat,
szájukba kapják a falatokat.
Lombok alatt a napsugár,
sűrű levelei közt vibrál.
Hamar eljő az alkonyat,
kismadarak elnyugodnak.
Anyamadár éjszaka
fiókáit melengeti,
szárnyaival befedi.
Nyugat felől a felhőben
fáradt nap már lemenőben.
Lassan csend borul a tájra,
mindenki álmát alussza,
várja a szebb holnapot,
amikor a felkelő nap
felettük, és Hazánk
egén is, újra felragyog!

Tavasz
(2012. április 6.)

Rügyek pattannak faágakon,
s virágban pompázik a határ.
Erdőszélén nyílik a kankalin
este halkan szól a mandolin.

Lágy szellő legyezi a hajunk,
napsugártól kipirul arcunk.
Pillangók szállnak el mellettünk,
amikor templomba sietünk.

Szebben ragyognak a csillagok
tán' érzik a tavaszi illatot…
Nemsokára jönnek a fecskék
s felettünk felragyog a kék ég!

Lelkünk megtelik szeretettel,
szívünk dobbanása ritmust ver…
pezseg az élet, s él a remény,
mert a jobblétért küzdeni kell!

Tél búcsúzó
(2012. október)

Nemsokára itt a tavasz,
úgy örülök, mint egy kamasz.
Előveszem rövid szoknyám
abban járok künn az utcán,

jól esik a napsugárban
fürdőzni így hajnaltájban,
kezemben egy virágcsokor,
azzal köszöntött sógorom,

közeledik a nők napja,
köszönt minket fiúk hada,
kapunk csókot, virágcsokrot,
s örvendünk a bókjaiknak,

reménykedem, hogy sógorom
sem feledkezik meg rólam,
hoz ő nekem csokoládét,
habos-tortát, mézes teát;

itt a tavasz nemsokára,
március hó újholdjára,
harmatcseppek virradatkor…
kezemben egy virágcsokor,
kinézek az ablakomon
s fáj a szívem, jaj… de nagyon!

VEGYES

Áldás adassék

(Két mondóka: 2013. január 31.)
1.
Adjon Isten mákos rétest,
bort, búzát és békességet,
finom italt-eleséget,
vidámságot, egészséget!

Sose érjen nagy betegség
szíved tiszta és hűséges,
érjen jólét-öröm, bőség,
legyen minden napod békés.

Adjon Isten szép szerelmet,
vőlegénynek kedves mátkát,
legyen mindig meleg otthon,
szerelmük örök maradjon.

Adjon a jó Isten

2.
Adjon Isten a földekre
napsütést és meleg esőt,
sok fű nőjön a réteken,
hogy a gulya ott legeljen.

Tehénnek legyen sok teje,
mellé puha kenyér legyen,
búzaföldön bő aratás,
lisztjéből sül fonott-kalács.

Adj a népnek termőföldet
hol megtermeli az élelmet,
kertjében teremjen burgonya,
paszternák és sárgarépa…

udvarokban kapirgáljon
kacsa-liba, sok baromfi,
tyúkanyó tojjon sok tojást
abból készüljön lágy-tojás,

disznóól is legyen tele
sok vacsora lesz belőle;
csípős kolbász egészséges,
lila-hagymával jó étek.

Adjon a jó Isten
jó leánynak derék legényt,
jó szülőknek gyermekáldást
gyerekeknek jó szülőket,
kik majd felnevelik őket.

Sok pénz gyűljön a buxába,
legyen elég vacsorákra…
Adjon Isten mindenkinek,
puha ágyat, meleg szobát,
egészséget, eleséget,
bort, búzát és békességet!

Fellázadtam!

(2012. december 2.)

Elhittem neked: angyalok várnak rám,
hogy beteljesül hőn áhított vágyam!
Ki ne szeretné, hogy valaki várná,
s meglelné mielőbb szerető párját!

Te elhagytál engem, most mit tehetek?
Itt hagytak veled együtt a remények.
Bús magányomban siratlak tégedet,
nem biztos, hogy te ezt megérdemled:

engem becsaptál, tévútra vezettél…
forró érzelmemmel mitsem' törődtél:
hiába fájt, és meghasadt a szívem,
elmentél tőlem, nincs semmi reményem…

Forró érzéssel szerettelek mindig,
te sosem akartad elhinni nekem,
mert teljes szívemmel szerettelek
a hűtlenséged hogyan értsem meg?

Mondd meg nekem, m'ért legyek egyedül?
– hisz' sokára még a leves is kihűl!
Könnyű másnak olyat adni hírül,
'mitől a telt bukszája is kiürül!

Szeretnék élni hűséges társ mellett,
de ahhoz két érző, szerető szív kell.
Te engem becsaptál, tévútra vittél…
forró szerelmemmel mitsem' törődtél.

Hiába fájt, meghasadt a szívem,
elhagytál engem, nem maradt reményem.
Ezután már nem vagy hozzám méltó,
becsaptál engem, Isten veled! Agyő!

Indulat
(2010. március 7.)

Nem értem én, mért bántanak,
tán' azért, hogy bosszantsanak?
Miért jó az egyeseknek,
(ha) barátaik keseregnek?

Mért van az, hogy némely ember
mindig bosszús, ha kell, ha nem,
embertársait megbántja,
sosem gondol barátságra.

Soha nem jó haragudni,
mert a lelket megmérgezi,
rossz gondolat ébred benned,
nem jól hat az emberekre.

Tekints fel a kék Egekbe,
csillagokat éjjel nézzed,
rögtön földerül a kedved,
a magasba szárnyal lelked.

*

Játszom a betűkkel – A-val
(2012. október 30.)

Határba jár magába',
szalmakalap van rajta,

tanyán van a lakása,
vasárnap vár barátra

kalapja alatt kártyája,
rajta kámzsás kabátja,

barátja már amarra
magát láttatja alatta,

vasalja a nadrágját,
vakargatja a hátát,

a mázsás táskájában
barátjának tanára,

Kálmán karja marva,
lánya hamar babáját várja,

Bácska farmján kárt gyárt,
a bátyja mára várta a lányát

bajba van a mamája:
lánya hamarabb várja a babáját,

haza várja nagymamát,
asztal alatt a kalács,

baba lába nagy már,
hamar jár a tánctanár

Bambán ballag Baltazár,
barackfán maradt a balfácán,

a bába apja majd
magát a kampóra akasztja

András kabátja barna
darázs van rajta,

Sára lába táncra jár
a babája azt akarja,

kacsát hamar vágja,
lába kajla, sár ragadt rája,

a kakas szarva a karma,
kajla marha kasba varrva.

Játszom a betűkkel - E-vel szerelem

Keser-vers (Budapest, 2011. november 6.)

Engem el nem felednek,
de reményem sem enged el.
Szeretem ezen helyeket,
mert megettem az epreket,
nevelkedtem jéghegyek
mellett, keservesen,

emeleteken menetelve,
de lett belőlem eszes
ember. Szerelmes lettem,
mert beléd estem, ezért
meg szeget vertek szegény
fejembe enyves emberek.

Beteg lettem, fejem verem,
mert téged megszerettelek.
Megyek hegyekbe, szedek
epret, keresek ebeket.
Ép eszem nem elegendő
kevés eszem elengedem...

Lelketlen emberek mellett
lehetetlen életem.
Mellékelem leveled, de
hegyekbe veled elmegyek.
Gyere velem kedvesem
együtt éljek teveled!

Én menjek hegyekbe vele?
S mért ne szeresselek Elek
tégedet? Te jelentesz nekem
végtelen szerelmet, és
Veled élhetem életem
végtelen egészséges létét…

Ez nekem nem kell! Menj
el, ne nevess engem, mert
remete-szerelem-élet
nekem nem kell! Szerettelek,
Elek, de menj el! Nem kell
Szerelmed! Elengedlek…

Játszom a betűkkel – E-vel:

(2012. január)

Kemencében egy Bence,
belement egy vederbe,

remekbe megy kedvese,
beletesz egy levesbe

Velence egy medence,
ember benne rekedve,

befele megy begyébe,
lefelé - hegy levébe,

vegyesen eszegetem
szederjes gesztenyémet,

bemegyek szép kertembe,
szemezgetem epremet,

cseresznyével felcserélem
lemérem és megeszem.

Játszom a betűkkel: E-vel verselek Veled!

(2012. május 10.)

Melletted remegek,
ne menj el szerelmem!
Ezer éve szeretlek!

Veled leszek édesem,
te meg szeress engem!
Engesztelhetetlen

szerelmem nem remél
kegyelmet, ne nevess
engemet, te leszel

feleségem, ne feledd!
Ez kegyelem veled,
mennyekben leszek!

Te kertemben leszel
egyszer, veled eszek'
egy szem édes epret.

Teveled életem nekem
mesés, ne feledj el engem,
mert megrepedne lelkem!

Megjegyzés:
E versem készen – egyebekbe teszem!

Kísértet
(2009. május 25.)

Ők a Mennyben nem pihennek,
lenn a földön kóborolnak;
tévelygők lepik el a tereket,
csak rombolnak, hőzöngenek,
megzavarják az embereket,
a békességre vágyó lelkeket.

A kísértetektől én nem félek,
rosszat nem tettem senkinek.
Mindig kerülöm a durvaságot,
soha nem bántok meg másokat.
Tiszta szívvel, szeretettel
szeretném élni az életem.

Járom bátran a fényes ösvényt,
őrzöm én az égi Törvényt.
Szellemektől azért sem félek,
mert úgy lesz szép az élet,
ha bölcsek italából töltök,
a nevem tiszta lesz és ép.

Ezért fogadom meg a tanácsod:
mindig az igaz úton járok,
együtt könnyebb boldogulni,
ezért hívlak - nem koldulni -

hanem oda, az igaz helyre,
mely felvezet a Mennyekbe!

Éljünk békességben egymással,
mi sem születtünk hibátlannak,
nyújtsunk segítő kezeket
szenvedő embertársainknak;
de ehhez kell a békés szív
kell a bizalom, és igaz hit!

Ha én rigó lennék…

(2012. október 31.)

Ha én rigó lennék,
egyet füttyentenék
el is bujdoshatnék.
Elsírnám bánatom,
nem jönne rá vigasz,
lombok árnyékában
várhatnám sorsomat.

Ha én rigó lennék,
Mindig csak füttyögnék!
Jókedvre derít'ném
bánatos sorsokat.
Vidáman élnénk,
egymást megbecsülnénk
s boldogok lehetnénk!

Ha én rigó lennék
hangosan fütyülnék,
mikor gyerekeket
éhezni látnék,
gyűj'tnék ennivalót
s szertekiáltanám
nagy bűnét világnak!

Összeterelgetném
éhes gyerekhadat,
jókedvre deríteném,
én - mindnyájukat
fel is öltöztetném,
és finom falatokkal
őket megetetném!

Hamar elővenném
madár-harmonikám,
mesés dalokkal
őket felvidítanám,
míg örömet látnék
minden gyerek arcán.
Ha én rigó volnék,
bizony így fütyülnék!

De rigó én nem vagyok,
ezért én inkább hallgatok!

Szeretlek - Betűjáték

(2009. január 9.)

Sok évvel ezelőtt
Zsongott a határ.
Erdő-mező mézillattal tele
Ránk borult az este.
Ember-állat megpihent
Temettük a bánatot,
Lángolt a szívünk,
Emelkedett lélekkel
Keltünk útra ketten.

Vess, hogy arathass!
(2012. október 2.)

Valóban tengernyi
az emberi feladat,
de időnkint én is
csak falakat látok,
pont előttem áll:
valami akadály,
a por felszárad,
mert elvonult már
előtte a zápor.

Elvetem a magot
kenyérnek a búzát,
amikor meghúzzák
kisfalu harangját,
mindjárt elkezdem
végezni a munkám,
hogy a mag kikeljen
s Péter-Pál napján
aratni lehessen.

De ha a hazában
laza a bizalom,
s ezért nem mennek
a dolgok maguktól,
ki legyen felelős
kinek kell kötözni
elszakadt szálakat?,
egymás mellé rakni,
új csomóba szedni…

Ha nincsen bizalom,
megdől ez a rendszer,
senkinek sem fontos,

mi eddig érték volt,
nem vetnek magot,
semmi sem terem
parlagfűn kívül
a silány mezőkön,
s minden hiába volt!

Nincs többé aratás,
jó falat konyhában,
kenyér a kamrában.
Éheznek emberek,
sírnak a gyerekek,
elölről kezdhetjük
a megtett munkát!
Gondolkodjátok át
ezért, Ti Vezérlő Nagyok!

Villám

(2011. május 29.)

Sötétből-sárgás fény világít,
hirtelen vág le Földre a villám.
Magasból csap a bűnös Földre,
s azokra, kik világunkat teszik tönkre,
azzal a csodával miért nem elégedettek,
mit Égi Atyánk számunkra teremtett.

Mennydörög és villámlik

(2012. október 20.)

Sötétségből sárgás fény villan,
majd hirtelen lecsap a villám,
komor felleg zúg-kavarog az égen
ijesztő dörgés kísértében…
ember-állat menedéket keres,
de a vihar tart, nem enged!

*

Róka koma elbújik a lyukba,
kölykeit sietve maga alá húzza…
Madarak faágakon ijesztőn vijjognak,
fészek alján félve gubbasztanak…
Gazda udvarán megtermett komondor
ugatással adja tudtára világnak:
fél a dörgéstől, a villámlástól,
akár a nagy fekete kandúr,
'ki villámgyorsan a kamrába' surran
ahol ő nagyúr, mert ott sokkal
jobb elbújva, mint odakünn, ahol
mennydörög, és villámlik nagyon!

*

Lám, ember-állat rettegve fél attól,
ahová Isten haragja csapkod;
már tovább nem tűrheti a Nagyúr,
ami lenn a züllött Földön zajlik:
ahol háborúznak, nyugalom sosincs',
inkább éhezés, gyilkosság és csalás,
az emberek életét teszi boldogtalanná.
Szeretet helyett acsarkodás-düh-
és istenkáromlás hallszik mindenütt…
Teremtőnk Odafönn már régen megunta
ember gonoszságát, ezért villámmal sújtja,

mennydörgéssel riasztja a földi lényeket,
hátha megbánják már súlyos bűneiket,
mindazt, amit eddig elkövettek?
Jó lenne, ha ráébrednének,
hogy békességben- és szeretetben
élni jobb és emberséges lenne!

*

Sötétből-sárgás fény világít,
majd váratlanul csap le a villám,
'mit mennydörgés kísér szörnyű zajjal…
Teremtőnk büntetése mindazokra zúdul,
kik a szép földi-világot teszik tönkre;
nem érti: a Földünk csodáival miért nem
lehetnek elégedettek, amit hajdanán
a Jóisten nekik teremtett?

A világhálóról: mennydörög és villámlik…

Záró gondolatok

Születésem idején, de később, fiatal-felnőttkoromban sem ringatott sorsom bársonytakarók közt. Nehéz idők jártak, amikor kicsi voltam, szüleim gondoskodtak rólam, ők igyekeztek számomra széppé, feledhetetlenné tenni gyermekéveimet. Édesapám kis falu tanítója volt, négy gyermeket nevelt föl kedves Édesanyámmal. Én három fiútestvéremmel növekedtem, s emlékezetemben mindig visszatérnek a kedves emlékek, amikor velük együtt szabadon jártam erdőt-mezőt, ismertünk minden bokrot, tudtuk, hol terem a konyhára való gomba, tavasszal a finom erdei szamóca, málna, őszön az erdei szeder. Jókat lakmároztunk belőle. Tudtuk, hol fakad tiszta vizet adó forrás, amivel szomjunkat oltottuk. Édesanyánk finom házikenyeret megkent finom friss vajjal, azt kaptuk uzsonnára.

Nem lehet elfeledni a sok élményt, amit átéltünk a kirándulásokon. Sokat jelentett számunkra mindaz, ami szórakozás közben ragadt meg fiatal befogadó agyunkban. Amikor Édesapánkkal együtt indultunk kirándulni, séta közben átadta nekünk gazdag tapasztalatait, mindig csodáltam a tudását, nagyon sokat tanultunk tőle.

Tizenkét éves koromban kellett elhagynom a meleg családi fészket, hogy tovább folytassam tanulmányaimat. Legidősebb bátyám már megkapta a tanítói oklevelét, amikor Édesapámat áthelyezték Marosvásárhelyre, hogy akkor még három gyermeke ott végezze el a középiskolát. Sajnos, a háborús nehézségek miatt tanulmányaim megszakadtak, amikor a front közeledett a városhoz, menekülve kellett vonatra szállnunk, s visszatértünk korábbi lakhelyünkre, átvészelni a front viszontagságit.

Salgótarjánban kezdtem munkás éveimet, ott fejeztem be középiskolai tanulmányaimat. Hat évig éltem a városban, súlyos és nehéz évek alatt, mivel a megélhetésért kellett küzdenem. Mégis, sok kedves emlék köt a városhoz.

Akkor is válságos helyzetben éltünk, lerombolt hazánkat kellett újjáépíteni! Több helyen, majd az Acélgyárban dolgoztam, később, amikor férjhez mentem (és messzire költöztem a gyártól), egy nagyállomáshoz közeli nagykereskedelmi cégnél alkalmaztak. A cég egyesült a Balassagyarmaton működő társvállalatával, engem átvettek; a kötbéres ügyek intézésével bíztak meg, mivel három évig jogot is tanultam.

1952-től élek a szép múlttal rendelkező városban, ahol híres nagyjaink közül sokan járták utcáit, s ahol máig élek. A cégtől a Városi Tanácshoz kerültem, hosszú ideig dolgoztam ott, s Titkárság vezetőjeként mentem nyugdíjba.

Házasságom nem volt sikeres, magam neveltem föl három gyermekemet. Legidősebb fiam elektromérnök-informatikus. Egy unokával ajándékoztak meg, aki szintén híradástechnikával foglalkozik; jelenleg Németországban él családjával és két dédunokámat nevelik.

Lányom Budapesten él, az Idegsebészeti Klinikán, többdiplomás rtg. asszisztens, két gyermeke született: idősebb fiú is elektromérnök, már állásban van. Testvére, a lány-unokám művészettörténetet tanult, most fejezi be az 5. egyetemi évét.

Harmadik gyermekem Down-szindrómával született fiú, tehetségesen rajzol, filctollakkal készített képeit többször kiállították, jelenleg néhány képét Salgótarjánban is bemutatták.

Amikor anya lettem, én is igyekeztem gyermekeimet, majd nyugdíjas koromban unokáimat meg-

ismertetni a természet gazdag világával. Gyakran jártunk kirándulni. Egy kertet igyekeztem magamnak berendezni, ahol hamarosan tavasztól őszig mindenféle finom gyümölcs termett, s a kertészeti munka után leültem az árnyékot adó fák alá, élveztem a természet szépségeit, jó volt pihenni a kerti munka után. Körülöttem csend és békesség uralkodott. Gyönyörködtem munkám eredményében, hallgattam a madarak csivitelését, más nem zavarta meg a nyugalmam.

Unokáim pici koruktól sokszor nálam időztek, nagyon élvezték a szép kertet, öröm volt számomra, hogy jól érzik magukat; megismerték, csodálták a sokféle élőlényt: bogarakat-hangyákat, gyíkokat, s mindig fölfedeztek valami érdekeset, egy-egy madárfészket, megismerték az életüket, hogyan gondozzák a fiókákat. Az apró élőlények mellett megcsodálhatták a sokféle növényt, fákat, virágokat.

Nem messze a kerttől különféle háziállatokat tartottak, érdeklődéssel figyelték, milyen a valóságban egy szarvasmarha, ló, vagy a házi nyuszi. Közvetlenül tapasztalták, hogy a tej nem a boltok polcán „terem", mert a tehenektől fejik, s a tehén nem lila, mint néhol a képeken, vagy butuska mesékben, hanem legtöbbjük zsemlyeszínű, némelyek tarka foltokat viselnek magukon.

Sosem felejtem el azt, amikor a korai zöldbab ágyást körülszurkáltam félméternyi magasságú ágakkal, hogy hajnalokon az odalátogató, kerítések résein besurranó vadnyulaktól elzárjam őket, nehogy lelegeljék a friss hajtásokat. Akkor még óvodás fiúunokám másnap, mikor meglátta, „ajtót nyitott" nekik azért, hogy *„a nyuszik is be tudjanak oda menni!"* Kicsi tavat épített apró kavicsokból, megtöltötte vízzel, s körbeültette, különféle növényt ül-

tetett, ügyesen forgatva kis szerszámait, s gondosan locsolta.

Ő és kicsi húga nagyon szeretett a kertben időzni, jól elfoglalták magukat. Egyik cseresznyefa ágaira zuhanyt szereltem, s forró napokon élvezettel locsolták magukat.

Életem során kevés időt fordíthattam az irodalomra-költészetre, általában esténként és ünnepnapok alkalmával igyekeztem kedvenc kedvtelésemre időt fordítani, jó könyveket olvasni. Életem legnehezebb szakaszaiban, még a háborút követő nehéz években is, mindig megvásároltam a kedvenc íróim köteteit, az egyszerű, puhafedeles kiadványokat.

Front elől menekülve, minden anyagi javunk odalett, mivel a vonathoz csatlakoztatott teherszállítmányt menet közben, a szerelvényről valahol lekapcsolták. Csupán egy-egy kis kézicsomag maradt meg, váltás fehérneművel és fiatal lánykori „kincseimmel", köztük a fényképezőgépem, kedvenc fotóim, imakönyvem diákkori naplóim, amelyeknek később, már nyugdíjas koromban élveztem a hasznát. Ugyanis mindig elfoglalt a munkám, három gyermekem nevelése mellett, kevés időm maradt kedvteléseimre. Annak csak nyugdíjas éveimben sikerült hódolnom.

Nyugdíjas éveimben ismerkedtem meg a számítógép rejtelmeivel, az internet használatával. Megkönnyítette a dolgomat, hogy fiatal lánykorom óta tudok írógépen (vakon) dolgozni, s a naplóim hozzásegítettek ahhoz, hogy ifjú korom élményeit felhasználva, sok novellát-elbeszélést írtam.

Elkezdtem pályázatokra küldeni a kész anyagot, és munkámat siker koronázta. Első pályázatomra küldött három novellámmal első díjat nyertem. Utána több pályázaton különféle díjat kaptam, és a

sorozatosan, füzetszerű antológiákban, nyomtatásban is megjelentek az írásaim.

A sikerek arra indítottak, hogy a rövidebb prózai művek után nekifogtam kisregények összeállításához, végül családom számára összeállítottam Életem regényét.

Egyetlen kötet kivételével, nem volt módomban nyomtatott formákban kiadatni a kész könyveimet. Arra gondoltam: úgyse tudok gyermekeimnek kellő részletességgel beszélni azokról az időkről, amiket átéltem a hosszú évek alatt. Elhatároztam, hogy elektronikus módon fogom terjeszteni a kész műveimet. A nagyregényt 14 kötetre bontottam, amelyek elektronikus formában jelentek meg az Országos Széchényi Könyvtár Magyar Elektronikus Könyvtár „polcán": www.mek.oszk.hu oldalán. (Ott mostanáig 38 saját kötetem olvasható, plusz még egy, mivel én szerkesztettem Édesapám egyetlen korabeli megmaradt verseskötetét, az is ott látható.)

Nem bántam meg, ezrek olvassák ott a műveimet.

Eszembe jutott egy nemrég' olvasott könyv mondata, s én is rájöttem, hogy az életben mindig kevés idő jut a legfontosabb dolgokra, amelyeket nem szabad feledésre ítélni. Ha nem lehettem művész – amiről ifjú koromban ábrándoztam, akire büszkék lehetnek utódaim, ha nem tudok anyagi értéket hagyni rájuk, legalább ez maradjon örökül számukra.

Szerettem volna, ha írásaimból megismerik az életemet. Ne csak tankönyvekből a 20. századi történelem egy darabkáját lássák, milyen volt az életem, s azért, hogy én se vesszek bele a jeltelen semmibe… Egyetértek az íróval: *„az el nem beszélt élet, vagyis az élet, amelyet pusztán megélsz, de*

nem beszélsz el újra és újra magadnak és esetleg másoknak, az nem is igazán élet."[1]

A könyvek borítólapjait (kettő kivételével) magam készítem, fortélyait a már számítógép-, és elektromérnök unokám mutatta meg nekem.

Verseket csak később kezdtem írni, mivel már nagyon régen tanultam verstant, fel kellett frissíteni ismereteimet. Számomra nem látszott könnyű feladatnak a versírás, s ezzel nem tudok versenyre kelni kedves édesapám gyönyörű, verstani szempontból szabályosan megírt verseivel, – mégis megpróbáltam, mivel tanulni sosem késő. Nem volt könnyű, s első versemet 2002-ben írtam, 2004-ben kettőt, utána évenként egyre szaporodott a számuk, ma már nehéz megszámlálni, de több mint 220 van készen.

Több verseskötetem készült, valamennyi az interneten olvasható; az első címe Zsengéim, az abban foglaltak egy részét később átírtam, javítottam. Utána Sorsok címmel jelent meg egy kötetet, majd külön készült még egy, nagy része haikucsokor – több haiku egy verset alkotva, azonos témában. Ezt követően került sor a Szonettjeim c. kötetre, mivel 2009-től ezzel a műfajjal is kezdtem foglalkozni.

Versírás sikerélményt hozott számomra: 2009-ben pályázatra küldött verseimmel ART-díjat, 2010-ben pedig Nívódíjas költői címet nyertem el. Múlt év végén a Balassagyarmat jeles polgárai c. **lexikonban** nevemet és irodalmi munkásságomat megörökítették. Bemutatóját Budapesten (2011. szeptember 20-án) tartották a Duna-palotában, ahová gyermekeim-unokáim elkísértek.

---

[1] Az idézetet Hankiss Elemér Idegen világban c. művéből kölcsönöztem.

2012. év örömöt és meglepetést hozott számomra, mivel egyik salgótarjáni egyesület arra kért, hogy a költészet napi találkozón tartsak előadást írói-költői munkásságomról, és vigyek verseket, amelyeket részben magam, másrészt szavalók mondtak el, az előadás szüneteiben.

Olyan verseket válogattam a kötethez, régebbi verseket is, amelyek kimaradtak a korábbi kötetekből. Ezért olvashatók benne régebbi és a legújabb verseim is. **Ez a verseskötet a 39. a MEK oldalán.**

Szeretném, ha olvasnák verseimet a kedves ismerőseim és mindenki, aki kezébe veszi majd a könyvet.

Kérem, fogadják szeretettel, s remélem, kellemes időtöltést szerez verseim olvasása mindnyájuknak.

E kötetet összeállítottam: 2013. február 18.

A szerző

VÉGE

A fénykép 2012. költők napja ünnepségen készült, Salgótarjánban. Az egyetlen, nyomtatásban megjelent Kötetem dedikálását jeleníti meg.